

Curierul ADVENTIST

Comunicarea cu omul secularizat

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Tehnoredactare: Emilian Popescu
Corectură: Lori Gheorghiță
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

- 3 Editorial
Culegători de spice
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
Har peste har
Emilian Niculescu
- 6 În palmele Sale
Iacob Pop
- 8 Casa de dincolo de râu
Mihaela Ținteșan
- 9 Casa de la munte
Cristian Mărginean
- 10 Din amintirile unei nonagenare
Elena Chelcea
- 11 Centrul de Sănătate Herghelia
– oază a renașterii
Dr. Dan Nicolae
- 13 Un munte în foc
Luminița Shaffer
- 14 Studiu biblic
Comunicarea cu omul secularizat
Jon Paulien
- 17 Teologie
Bătălia pentru Sanctuar (VIII)
Florin Lăiu
- 20 Experiență
Rânit de Evanghelie?
Ben Maxon
- 22 Chemat prin Cuvânt
Andrei Nicolae Dilganu
- 24 Texte greu de comentat
Închinare esențială
Angel Manuel Rodríguez
- 25 Misiune
Până la marginile... României
Valeriu Petrescu
- 26 Pagina pastorului
*Specificul românesc și
Evanghelia veșnică*
Ion Buciuman
- 28 Pagina copiilor
Aventura lui Rudolf
Bonnie Walker
- 29 Știri
- 30 Pagina președintelui
O nouă viață în serviciile divine
Adrian Bocăneanu

Scrisori

Cred că, în dorința dumneavoastră de a scrie subiecte cât mai interesante, care să trezească interesul cititorului, și ca revista să arate cât mai plăcut, vă confrunțați adesea cu situația în care spuneți: Oare subiectele prezentate lună de lună în *Curierul Adventist* sunt suficient de bine prezentate, sunt suficient de interesante? Forma actuală de prezentare este cea mai bună? Ce îmbunătățiri am putea aduce revistei, încât forma de prezentare și subiectele să devină cât mai interesante, iar cititorul de-abia să aștepte apariția unui nou număr?

Sunt frământări și preocupări care sunt necesare, trebuie să existe, dar să nu vă așteptați ca rezolvarea lor să vină din partea oamenilor, pentru că întotdeauna există o doză de subiectivism atât din partea celor mulțumiți, cât și a celor mai puțin mulțumiți.

Aprecierea pentru tot ceea ce realizăm noi consider că o face numai Dumnezeu, iar ceea ce fac oamenii constituie numai o parte dintr-un întreg.

Așa că vă rog să priviți umila mea părere despre revistă din această prismă, considerând că lucrul cel mai important pentru toți, fie că scriu, fie că citesc, este „să facă tot ca pentru Dumnezeu”. Ca unul care sunt abonat la revistă de când mă știu, pot să recunosc faptul că a suferit multe schimbări, și asta n-a făcut altceva decât să mă bucure, pentru că atât forma, cât și conținutul subiectelor au trezit întotdeauna interes și plăcerea de a studia. Aceasta nu înseamnă să vă opriți aici, din contră, promovați noul în ceea ce este bine, pentru că numai așa putem deveni toți oameni noi. Mulțumesc lui Dumnezeu că există această revistă, cu un colectiv redacțional preocupat întotdeauna de mai bine.

Dănuț Sturzoiu,
București

Culegători de spice

Spice căzute

Rut devine astfel, în mod conștient, un copil devotat al lui Dumnezeu. Ea se apleacă cu toată dăruirea asupra unui „spic căzut” – o femeie în vârstă, văduvă, fără nici o perspectivă. Cu toate că este tânără și legătura de rudenie cu Naomi s-a rupt, ea alege să slujească din iubire acest „spic căzut”. Declarația ei de dragoste pentru Naomi este valoroasă și mișcătoare, tocmai pentru că este făcută într-un moment lipsit de perspectivă, atât pe plan social, cât și material. Când motivația materială și socială lipsește, calitatea iubirii strălucește și mai mult.

Putem spune fără să greșim că Rut este modelul misionarului culegător de spice. O, câtă nevoie este astăzi de acești culegători care să observe o lacrimă ascunsă, care să audă un oftat adânc, să se apropie de aceste suflete până în adâncul durerii lor, să le ridice și să le așeze în brațele iubirii lui Dumnezeu!

Desigur, acești misionari nu pot vorbi de săli publice pline sau de grupe de botez în urma unei campanii de evanghelizare, dar lucrarea lor este la fel de valoroasă ca a marilor secerători. De fapt, cine sunt cei care aduc suflete prețioase la evanghelizare? Oare nu sunt culegătorii de spice? Poate că numele lor nu vor fi niciodată scrise pe un afiș de evanghelizare, dar aceasta nu înseamnă că numele lor de culegători de spice nu vor fi scrise în cartea vieții.

Candidați la viața veșnică

Această perspectivă este deschisă pentru noi toți. Experiența anului care a trecut este o nouă provocare pentru timpul care ne stă în față. Duhul lui Dumnezeu lucrează și astăzi în viețile semenilor noștri. În fiecare localitate și în fiecare cartier, sunt candidați pentru viața veșnică, sunt spice căzute, care așteaptă să fie culese în Hambarele Cerului.

Gabriel Dincă
redactor-șef

Sfârșitul lunii iunie și începutul lui iulie sunt marcate, în multe comunități din țara noastră, de unul dintre cele mai frumoase evenimente din viața bisericii – **Sărbătoarea secerișului.**

Sfânta Scriptură ne vorbește în multe locuri despre frumusețea și semnificația secerișului, dar cartea lui Rut o face într-un mod cu totul special, descriindu-ne portretul culegătorului de spice. După prezentarea marilor personalități din cartea Judecătorilor, Dumnezeu Se oprește asupra unui personaj atât de modest cum este Rut. Cuvântul inspirat nu-i amintește numai pe marii secerători din câmpul lucrării lui Dumnezeu, ci rezervă loc și pentru neobservații culegători de spice. Rut moabita este un astfel de exemplu și o încurajare pentru toți aceia care consideră că au daruri modeste în împărțirea Evangheliei, dar au dorința arzătoare de a colabora cu Isus în misiunea Sa. Cineva spunea: „Când viața noastră Îl proslăvește pe Hristos, atunci chiar și tăcerea noastră va vorbi.”

O viață schimbată

Privind la viața lui Rut, trebuie să recunoaștem că nimic din trecutul ei nu o califica pentru cauza lui Dumnezeu. Trecutul vieții ei este învăluit în păgânism și în anonimat. Pe deasupra, tragica experiență a celor trei înmormântări din familie o împinge mai mult pe panta disperării, până la prăpastia deznădejdii maxime. Cu toate acestea, există un element care o smulge pe Rut din acest vârtej ce încearcă să o ducă la fund, și anume dragostea. Nu ni se vorbește în mod direct despre iubirea divină, îndreptată spre inima ei, dar ni se vorbește despre răspunsul ei la această mare iubire. Această dragoste îi schimbă viața în totalitate, o smulge din anonimat și o plasează pe noi coordonate spirituale și geografice, practic o integrează în poporul lui Dumnezeu.

Har peste har

Emilian
Niculescu
președinte,
Conferința
Transilvania de
Sud

Scriind despre Ardeal, Nicolae Bălcescu îl încadra printre cele mai binecuvântate țări din câte „a semănat Domnul pe pământ”. Această evaluare corespunde și din punct de vedere al istoriei adventismului.

Încă din vremea reformatorului Jan Huss, învățăturile reformatoare ale Evangheliei au găsit un teren prielnic pe meleagurile transilvănene. Mai târziu, în 1519, influența protestantismului se face simțită în Sibiu datorită unui tânăr care studia la Wittemberg și a venit în legătură cu Martin Luther. Președintele consiliului din Sibiu, Johann Hecht, și dominicanul Georg au format curând o comunitate în jurul lor. Au urmat o serie de dispute în cadrul cărora învățăturile Reformațiunii au fost apărate. Persoana de care se leagă cel mai mult înrădăcinarea și răspândirea protestantismului este Johannes Honterus (1498-1549). Născut în Brașov, a absolvit studii universitare în Viena, unde a și predat în perioada 1515-1525.

Iată ce raportează istoria: „Învățăturile lui Luther au fost răspândite din 1521 de către negustori din Sibiu, după ce s-au întors din Leipzig, aducând cu ei învățăturile lui Luther... Deși s-au dat legi aspre din 1523 împotriva lor și cărțile din Wittemberg au fost arse, totuși, din 1524, în Sibiu funcționează o școală de literatură.”

În 1544, întreaga populație săsească, întrunită la Sinodul din Mediaș, se declară a fi de partea Confesiunii Augsburgice. În anul 1557, la adunarea populară din Turda, se hotărăște ca fiecare să-și păstreze credința pe care o vrea. Este pentru prima dată când în Europa se stipulează principiul toleranței religioase.

Un alt aspect interesant al toleranței în această regiune este amintit de dr. Stefan Ludwig Roth, care amintește că, pe teritoriul Transilvaniei, se puteau vorbi în egală măsură româna, maghiara și germana.

Primii păzitori ai Sabatului de pe cuprinsul României sunt: Gerendi János și Eössy András, din Dumbrăveni. Nobilul Gerendi păzea Sabatul încă din 1585 împreună cu familia și locuitorii din preajmă. Latifundiarul Eössy a primit credința unitariană împreună cu voievodul Johann Sigismund în 1567. În urma durerii provocate de decesul soției și copiilor săi, el și-a căutat mângâierea studiind Biblia și astfel a descoperit adevărul despre Sabat.

O altă personalitate de seamă de care se leagă mișcarea sabatariană este Pécsi Simon, care a fost adoptat de Eössy și trimis să studieze în marile centre ale Europei. Cunoscător a douăsprezece limbi, devine mai târziu cancelar al Transilvaniei. În ciuda poziției sale, el se simțea responsabil să propovăduiască adevărul păzirii Sabatului. Conform celor relatate de J. F. Huenegardt, care citează diferite rapoarte, deja în vremea aceea locuitori din peste 60 de orașe și sate ale Transilvaniei păzeau Sabatul, influențați fiind și de sabatarienii refugiați din Moravia. Păzirea Sabatului în acea vreme era foarte riscantă, deoarece legile prevedeau moartea și pierderea averii în acest caz. Chiar și Pécsi Simon, căruia regele Ferdinand al II-lea i-a oferit cea mai înaltă funcție în Transilvania, a preferat să rămână credincios convingerilor sale și a renunțat la scaunul de domnitor. Din cauza aceasta a pierdut privilegiile demnității și a petrecut nouă ani în închisoare, unde și-a încheiat viața în 1640.

În anul 1890, L. R. Conradi, interesat de istoria sabatarienilor, vizitează pentru prima dată Transilvania. A vizitat mai multe centre universitare transilvănene, a făcut investigații în arhive și a purtat discuții cu cele mai de seamă personalități. Iată ce scrie el în acest sens: „Atunci când autorul (se referă la propria persoană – n.a.) a vizitat Ungaria în 1890, profesorul I. Koncz, de la Universitatea Reformată

din Târgu Mureș, i-a arătat un comentariu la cartea Genezei, pe care Péchi l-a scris în închisoare, în 1634, și a scăpat oarecum de flăcări, deși purta sigiliul interdicției din partea Inchiziției.” În Biblioteca Universității din Cluj, el a găsit și câteva cărți de rugăciune și de cântări ale sabatarienilor... Între aceste imnuri care sunt o mărturie a convingerilor și practicilor, s-a găsit și următorul text al unui imn: Sabatul trebuie să-l păzești cu sfințenie / Așa au făcut-o și cei din vechime, / Și așa cum se făcea în vremurile îndepărtate / La fel și noi păzim astăzi Sabatul. / Nu instituți duminica în locul lui / care nu poate să sfințească viața / Păzește cu sfințenie doar Ziua Sabatului pentru Domnul tău.”

Deși adventismul din Transilvania nu este continuarea

directă a Mișcării Sabatarienilor, el este o reluare și o continuare la alt nivel nu doar a adevărului cu privire la adevărata zi de odihnă, ci a tuturor principiilor fundamentale, conținute în Cuvântul lui Dumnezeu.

Râvna primilor evangheliști veniți din străinătate, interesul real, manifestat de ascultători, spiritul de sacrificiu și zelul neobosit, peste care s-a așezat binecuvântarea lui Dumnezeu, au avut ca rezultat apariția primelor comunități adventiste.

Ca să avem o exemplificare a acestui fapt, menționăm ce însemna lucrarea de colportaj în anii 1920-1930. O spune pastorul Nemes Sándor în următorul raport, care cuprinde perioada 1920-1933: „Colportorii au fost arestați de 1.204 ori, au petrecut 2.312 zile în închisori, au fost

bătuți de 326 de ori. Li s-au confiscat cărți de 421 de ori, însumând 600.000 de lei. Au parcurs 21.734 km pe jos, ca arestați și escortați de jandarmerie, 196 de colportori s-au îmbolnăvit și au petrecut 2.555 de zile ca bolnavi, au fost deserviți tribunalului de 105 ori. Timp de 8.460 de zile n-au putut lucra din cauză că au fost închiși, persecutați sau bolnavi. În cei 12 ani s-au vândut 100.000 de cărți, în valoare de 27.500.000 de lei. Patru colportori au murit datorită violenței din partea autorităților, iar mulți poartă semne și cicatrice corporale.” (*Adventbote Hamburg* – mai 1933)

Sperăm și ne rugăm ca același zel să înflăcăreze pe fiecare membru al bisericii și în curând biserica să experimenteze rodnicia spirituală a experienței Ploii Târzii.

Scoala Misionară Medicală Internațională Herghelia

Înființată în 1999, „Școala” – cum o numesc lucrătorii de la Herghelia – este un program de studiu combinat cu activitatea fizică folositoare, după modelul de școli descris de Inspirație. Lungimea programului este de un an și limba de predare este limba engleză. Educația vizează, pe lângă formarea unui caracter solid, patru direcții: educator pentru sănătate, terapie fizică, agricultură și evanghelistism. Programul începe în ianuarie și se termină în decembrie. Până acum am pregătit la Herghelia 97 de elevi din 11 țări – România 52% dintre studenți, Moldova 14%, Ungaria 9%, Bulgaria 7%, Ucraina 5%, Rusia 4%, Slovacia, Germania, Lituania, SUA, Insulele Canare.

Absolvenții Școlii de la Herghelia sunt implicați în proiecte diverse de pe glob

Alina a fost misionară în India și a lucrat la un orfelinat de acolo, în 2001 și 2002. Feri a lucrat

la sanatoriul „Hencida”, din Ungaria, în 2001, iar actualmente lucrează într-un restaurant vegetarian „A la Natur” împreună cu alți doi elevi – familia Molnar. Stanka a participat la evanghelizarea din Republica Dominicană în 2001 și în prezent predă limba engleză în Costa Rica.

Aproximativ 15 elevi au devenit, după absolvire, lucrători în sanatoriul de la Herghelia. Teodora lucrează la Herghelia, coordonând Expo Sănătate, Cluburile de Sănătate și Taberele de Sănătate. Ludmila și Lilia lucrează la sanatoriul Novy Obihody, din Ucraina. Ludmila este liderul școlii misionare de acolo. Mariana lucrează la sanatoriul din Norvegia. Alex, Teodora, Cătălin, Daniel, Olesea, Biser, Aydar, Anna au participat la evanghelizarea din Ucraina, din martie 2003.

Biser Yordanov, absolvent anul 2002, este directorul

viitoare școli misionare din Republica Moldova. Alături de el vor mai lucra în Moldova alți 7 absolvenți de la Herghelia. Unul dintre ei, Daniel Seniuc, va coordona programul educativ al taberei misionare pentru copii. Patru dintre elevii clasei 2002, Liviu, Marius, Andrei și Bety, vor porni în curând o școală vocațională la Idicel, județul Mureș.

Școala de la Herghelia pregătește tineri care să aibă vocația misiunii advente și le oferă perspectiva de a o trăi plenar. Pentru mai multe amănunte, puteți suna la „Școală”: 0265 324011 sau puteți scrie pe adresa de e-mail: romhes@fx.ro, adresa Centrul de Educație pentru Sănătate Herghelia, Ceuașu de Câmpie, sat Herghelia, 4320, jud. Mureș.

Ludo Prikler

director, Școala Misionară de la Herghelia

În palmele Sale

Iacob Pop
secretar,
Conferința
Transilvania de
Sud

Rândurile care urmează conțin informații care ar dori să ofere o imagine de ansamblu a Conferinței Transilvania de Sud, situată geografic în inima țării noastre. Pentru început, vă invit să ne unim cu psalmistul și să acceptăm invitația de a ne așeza în poziția din care să avem o perspectivă corectă asupra cifrelor și informațiilor:

„Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru! Căci El este Dumnezeuul nostru, și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui...”

Psalmi 95, 6-7.

Cuprinzând județele Brașov, Covasna, Harghita, Mureș și Sibiu, străjuită la hotare de munți înalți, forma Conferinței, dacă privim cu atenție, seamănă cu pal-

mele așezate una lângă alta și ținute astfel încât să poată cuprinde cât mai mult în ele. Sunt încântat de această perspectivă: în mâinile sigure ale Tatălui, nu doar în inima țării, ci în inima Sa iubitoare! Suntem poporul Lui!

Din dorința de a avea informații pertinente și la zi, am luat un interviu... computerului. Mi-a răspuns prompt, obiectiv și sistematic. Întrucât întrebările pot fi deduse, voi reda doar răspunsurile în tabelul de mai jos.

Pentru a înțelege diversitatea culturală, religioasă și etnică a zonei, să analizăm statistica din 2002 a județului Mureș, privind apartenența religioasă a populației: ortodocși = 320.487 (52,91%), reformați = 162.334 (26,80%), romano-catolici = 57.442 (9,48%), unitarieni = 16.961 (2,80%), greco-catolici = 14.158 (2,33%), evanghelici

Județul	Nr. locuitori	Memb. AZȘ	Nr. comunit. și (grupe)	% AZȘ din totalul pe Conferință	% de adventiști/populație	Nr. locuitori/1 adventist
Brașov	640.943	1814	24 (12)	19,32	0,28	353
Covasna	232.520	439	9 (3)	4,67	0,19	530
Harghita	345.860	308	6 (4)	3,28	0,09	1.123
Mureș	605.773	5.699	86 (19)	60,67	0,94	106
Sibiu	446.823	1.133	19 (10)	12,06	0,25	394
TOTAL	2.271.919	9.393	144 (48)	100	0,41	241

= 3.012 (0,50%), mozaici = 174 (0,03%), baptiști = 1.690 (0,28%), penticostali = 7.383 (1,21%), **adventiști (incluzând copiii și aparținătorii) = 8.912 (1,47%),** altele = 13.220 (2,18%).

Privind întregul teritoriu al Conferinței, densitatea adventiștilor este peste media pe țară, și anume 1 la 241, față de 1 la 308 (media pe țară), însă repartizarea pe județe a membrilor este neuniformă. Apoi în interiorul fiecărui județ, dar în mod special în Harghita și Covasna, sunt zone întinse fără prezență adventistă. Adăugând la această mozaic religioasă, cultural și etnic, înțelegem imperativul timpului prezent ca misiune a bisericii lui Hristos: „**Trebuie să**

proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apoc. 10,11), până când Evanghelia veșnică va fi vestită tuturor locuitorilor.

Corpul pastoral cuprinde un număr de 41 de slujitori care deservesc cele 36 de districte pastorale și asigură coordonarea de la sediul Conferinței; un corp pastoral în care se întâlnește experiența zecilor de ani de slujire, cu elanul și inițiativele celor care s-au înrolat de curând în lucrarea de predicare. Media de vârstă a pastorilor este de aproximativ 37 de ani.

Cifre, procente și analize, dar, dincolo de acestea, se află experiențe frumoase sau dramatice, lupte și biruințe, rugăciuni și

lacrimi, speranță și frământări, încredere și temeri și, mai presus de toate acestea, așteptarea pe curând a Domnului și Mântuitorului nostru!

Fiecare dintre cei 9.393 de membri are experiențele sale cu Dumnezeu, experiențe care dovedesc bunătatea, dragostea, providența divină și puterea minunată a harului răscumpărător. Veșnicia ne va oferi posibilitatea să relatăm și să ascultăm aceste experiențe, să ne cunoaștem unii pe alții și să ne unim în a da toată slava Celui care ne-a salvat.

Sunt încredințat că Cel care a început lucrarea mântuirii pe aceste meleaguri o va duce curând la o glorioasă încheiere.

S O L A S C R I P T U R A

Deși numele acestui program minunat subliniază unicitatea exclusivă a Bibliei în privința mântuirii omului, modul de implementare a acestui program nu este unul singur și nu este limitat. Iată o dovadă:

– De ce să nu apară un anunț cu ofertele noastre și în *Flash* (un săptămânal de publicitate din jud. Mureș)? m-a întrebat asistenta Institutului Biblic prin Corespondență Sola Scriptura, în timp ce căutam toate căile posibile pentru a face cunoscute ofertele diferite ale acestei școli de cunoaștere a Bibliei.

– Pentru că rata de răspuns la astfel de reclame este prea mică, am răspuns eu, luându-mi gândul de la o astfel de modalitate publicitară.

Totuși... Daniela a rămas hotărâtă. Anunțul a apărut timp de mai multe săptămâni în *Flash*, alături de atâtea și atâtea alte oferte: mașini, case, servicii etc. Oare ochii cui se vor opri asupra anunțului

nostru? Urma să aflăm mai târziu. Anul următor, am primit o corespondență prin care o domnișoară din Ogra, jud. Mureș, împreună cu mama ei solicitau studii la domiciliu, pentru că aveau întrebări și o dorință sinceră de a cunoaște mai mult despre conținutul Bibliei. Prin pastorul local am luat legătura cu familia respectivă, urmând ca un evanghelist laic să-i viziteze și să le ofere studii biblice cu regularitate. În momentul de față, ele se pregătesc pentru botez, care va avea loc în luna iunie.

Am vrut să știm pe ce cale au aflat despre studiile Sola Scriptura. Răspunsul lor ne-a uimit: un vecin a cumpărat săptămânalul de publicitate *Flash*, a decupat anunțul referitor la studiile biblice prin corespondență și, nefiind interesat de aceste cursuri în mod personal, le-a oferit vecinilor. De aici lucrurile și-au urmat cursul amintit.

Din nou descoperim minunea semănatului. O sămânță mică, un anunț de ziar între atâtea sute de rânduri, a crescut la experiența uimitoare a unei nașteri din nou.

Este adevărat că Institutul Biblic prin Corespondență Sola Scriptura nu poate să se evidențieze prin rezultate care să se numere în botezuri spectaculoase, dar, pentru mii de oameni, reprezintă unica șansă de a afla despre minunata noastră speranță în Isus Hristos. Și ca o garanție a rezultatelor care vor veni, descoperim cazuri ca acela pe care l-am amintit, care ne șoptesc: Nu te descuraja, există mii de oameni care doar pe această cale descoperă cu adevărat Cerul și de aceea merită să încercăm orice modalitate de a continua acest program: Sola Scriptura pe nenumărate căi.

Magyarosi Barna

directorul filialei Sola Scriptura și al Departamentului Școala de Sabat / Lucrare Personală

Casa de dincolo de râu

Mihaela
Tintean
psiholog,
asistent în cadrul
Departamentului
Tineret

Valea Gurghiului este răsplata pe care o primești după ce ai străbătut cu stoicism drumul județean care leagă șoseaua națională Târgu Mureș – Reghin de localitatea Gurghiu.

Uitând de gropile din asfalt, răsfățate privind colinele împădurite și unduirile zgلوبii ale pâraului de munte. Priveliștea este încântătoare, indiferent de anotimp.

Primăvara, când iarba mijeste de sub peticele de zăpadă și mugurii stau gata să explodeze de prea multă energie acumulată, gândul îți zboară la copilărie. Totul în jurul tău este proaspăt și crud. Vara te încântă cu verdele-i puternic, risipit cu dărnicie pe câmpuri, pe coline, pe copacii care-ți sunt străjeri de-a lungul șoselei sau potecilor care se răsfră.

Fermecătoarea toamnă te răsfăță cu miile de culori ale pădurilor de foioase, „condimentate” pe ici, pe colo cu coniferele veșnic verzi. Albul iernii însă este total. Parcă ar vrea să curețe tot acest tablou, pentru ca, în primăvara viitoare, Marele Pictor s-o ia de la capăt, uimindu-ne de fiecare dată cu opera Sa inegalabilă.

Nu cu mulți ani în urmă, cineva, fermecat de acest peisaj, s-a gândit că aici ar fi un loc potrivit pentru construirea unui locaș, ca tinerii și copiii să se recreeze și să învețe despre Dumnezeu și planurile Sale chiar în atelierul Său de creație, natura. Și uite-așa „s-a născut” Casa de dincolo de râu, o continuă amintire și chemare

spre adevărata casă de „dincolo de râu”. Clădirea albă cu acoperișul roșu este ca un zâmbet larg, prietenesc, cu care-și salută vizitatorii. Așezată într-un loc deschis, însoțit, este „apărată” în fundal de un deal împădurit. Frontal, o apără pâraul iute al Gurghiului. Arhitectura clădirii te duce cu gândul la două brațe deschise, primitoare, deoarece casa, așezată în unghi, are două brațe vânoase.

Când pășești în acest loc, parcă ești într-o altă lume. Și așa este; ești în lumea îngerilor. Aici, copiii și tinerii au ambianța și ocazia să învețe multe despre Cer și pot afla cum să devină cetățeni ai țării minunate de *dincolo de râu*. Acesta este un loc atât de potrivit pentru desfășurarea programelor educative și recreative, gândite și pregătite cu profesionalism și seriozitate de echipa Conferinței Transilvania de Sud. Credeți cumva că teritoriul acesta este acaparat doar de tineri? Nu! Nicidecum. Ei îl împart cu bucurie cu toți aceia care au nevoie să se retragă din vâltoarea cotidiană, pentru a se instrui sau pentru a studia în tăcere la picioarele Învățătorului. Iată de ce activitățile desfășurate aici sunt foarte variate, cuprinzând diferite departamente și diferite categorii de vârstă. Ca o concluzie finală, putem afirma, fără a exagera, că minunata casă de dincolo de râu este o casă a prieteniei, a iubirii și a înțelepciunii dobândite prin instruire, cap de pod pentru „Țara de dincolo de râu”.

CASA DE LA MUNTE

Când am vizitat pentru prima dată Biserica Adventistă din satul Arpașu de Sus, de la poalele munților Făgăraș, am văzut, spre surprinderea mea, o mulțime de copii în casa de rugăciune. Curând am aflat că o mare parte dintre acești copii provin de la un orfelinat care se află în această localitate.

La marginea satului, în mijlocul unui adevărat parc, se înalță „Casa de la Munte”, loc unde-și găsesc căldura familială, educația și tot sprijinul douăzeci de copii abandonati de părinții lor.

Într-o seară, tocmai când copiii serveau cina, am stat de vorbă cu fratele Victor Ursu, prezbiterul comunității și președintele Fundației Tabita, și a avut amabilitatea să-mi răspundă la câteva întrebări:

C.M.: Cum s-a născut ideea acestui proiect?

V.U.: În vara anului 1998, m-am întâlnit cu niște tineri din Germania, plecați mai de mult din România, pe care-i cunoșteam de când erau copii. Din discuțiile purtate, a reieșit dorința lor de a realiza un proiect pentru ajutarea copiilor abandonati.

C.M.: Când a demarat acțiunea?

V.U.: Proiectul a demarat la începutul anului 1999. Deși ne-am străduit ca realizarea clădirii să dureze cât mai puțin, construcția s-a desfășurat pe durata a doi ani și jumătate.

C.M.: Ați întâmpinat piedici?

U.V.: Da, au fost multe piedici, atât de natură financiară, cât și de altă natură.

C.M.: Ați simțit totuși intervenția mâinii lui Dumnezeu?

V.U.: De fiecare dată am experimentat că Domnul a mers înaintea noastră pentru rezolvarea problemelor. Vreau să amintesc doar două dintre aceste minuni. Prima a avut loc atunci când am

încercat să obținem autorizația de construcție. Arhitectul-șef nu era de acord. Totuși, o domnișoară arhitect, din același birou, a cerut să mă rog pentru ea. Mai târziu, tot ea mi-a dat autorizația. A doua este o minune în serie. De fiecare dată când aveam nevoie de bani pentru a cumpăra materiale de construcție și apeleam la prietenii din Germania, răspunsul era că tocmai cu o zi sau două înainte a venit cineva care a donat suma de care aveam nevoie.

C.M.: Cu câți copii ați început și câți copii aveți acum în orfelinat?

V.U.: Am început cu paisprezece copii, iar în prezent avem douăzeci, cu vârste cuprinse între 1 și 12 ani.

C.M.: Cum apreciați activitatea copiilor în cadrul bisericii locale?

V.U.: Am fost surprins în mod plăcut să constat că de la bun început copiii au dorit să învețe cântări și poezii din repertoriul bisericii. Împreună cu copiii comunității, au adus un suflu nou atât în cadrul programului Școlii de Sabat, cât și în cadrul serviciilor divine și consider că sacrificiile și eforturile depuse și-au atins scopul și pentru biserică, și pentru localitatea în care trăim.

C.M.: Care sunt perspectivele pentru copiii aflați aici, la „Casa de la Munte”?

V.U.: În primul rând, prin educația primită aici, dorim ca acești copii să-L cunoască pe Mântuitorul lor, pe Acela care este cel mai bun prieten al lor pentru toată viața. Din punct de vedere al educației școlare, există următoarele posibilități: după ce vor termina școala din localitate, am dori să-i îndrumăm spre liceele bisericii noastre. De asemenea, am dori ca în viitor, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul celor care simt împreună cu noi importanța acestei lucrări nobile, să înființăm un atelier de croitorie pentru fete, iar pentru băieți, un atelier de tâmplărie și astfel să învețe și o meserie, pentru a-și câștiga existența. Dorința noastră este să-i îndrumăm și să-i sprijinim până la integrarea totală în viață, dar pentru aceasta așteptăm participarea aceluia care ar putea să dea o mână de ajutor în această direcție.

Adresa noastră este:
FUNDAȚIA TABITA, Arpașu de Sus, nr. 159, jud. Sibiu, tel. 0745-647 827.

Cei care doresc să ne contacteze și să ne cunoască sunt bineveniți să ne viziteze și să stea cu noi o zi, în care dragostea acestor copii îi va convinge că merită să te implici într-o asemenea lucrare de suflet.

Cristian Mărginean
pastor stagiar în districtul Victoria

Din amintirile unei nonagenare

Nouăzeci și patru de ani este o perioadă lungă, un adevărat cadou de har și iubire din partea lui Dumnezeu, care este suveran asupra timpului. În cele ce urmează, am dori să relatăm un crâmpei din experiențele strânse de-a lungul acestui drum lung și întortocheat, cu zile însoțite și întunecate, dar toate luminate de călăuzirea Marelui Păstor.

Pe răbojul amintirilor sunt incrustate cele două războaie mondiale, mai multe mutări, dar în mod deosebit marile experiențe cu Dumnezeu în momentele foarte dificile ale vieții.

Sora Elena Chelcea a văzut lumina zilei la data de 18 aprilie 1909, fiind al treilea copil al familiei Silvestru din Buzău. De mică a iubit cartea și ar fi dorit să devină medic, dar un accident la ochi al tatălui a schimbat cursul vieții ei, și așa a urmat cursurile școlii de telegrafie-telefonie din București. Un coleg de birou o sfătuiește să participe la programele religioase ale Bisericii Adventiste din Pitești. Predica pastorului Stănescu a însemnat și o schimbare de macaz în viața ei, pentru că de atunci n-a mai lipsit de la serviciile divine, s-a implicat activ în lucrarea de colportaj alături de membrii comunității și, ce este cel mai important, a încheiat un legământ cu Dumnezeu prin botez în anul 1931.

Colegul ei de birou și îndrumătorul ei i se alătură în experiența nașterii din nou, pentru ca apoi să-i devină tovarăș de viață. Fericirea acestui cămin este totuși scurtă, deoarece, la nici doi ani de la căsătorie, Marcel Petroianu adoarme în Domnul, lăsând în urmă o soție îndurerată și o orfană numită Ada.

Curând este invitată să lucreze ca secretară la sediul Uniunii

din București, unde-l cunoaște pe pastorul Mihail Kieltsch (cunoscut ca fratele Chelcea), cu care se și căsătorește. (Fratele Chelcea, pe lângă activitatea pastorală, s-a distins cu talentul său muzical și cu faptul că a dezvoltat un sistem de scriere stenografică foarte rapidă și a câștigat un concurs de dactilografie, cu 120 de cuvinte/minut.) Așa se integrează în viața de pastorație și astăzi este cea mai în vârstă soție de pastor din Conferință. Privind în urmă la toți acești ani, își amintește cu nostalgie de frățietatea și comunitățile de atunci, de un itinerar al vieții atât de întortocheat, care n-a fost ocolit de încercări și lipsuri. Dar mâna cea bună a lui Dumnezeu a intervenit mereu salvator, îmbogățind viața ei cu o nouă experiență.

În anul 1944, în plin război mondial, familia se refugiază la Chiajna. În luna noiembrie, fratele Mihail Kieltsch este chemat să se prezinte la Buzău cu actele și pentru luni de zile familia nu mai știe nimic de el. Singura sursă de venit este o mică pensie de boală a mamei, insuficientă pentru familia cu patru copii.

Iată mărturia familiei: „Dar Tatăl ceresc a vegheat asupra noastră și nu am dus lipsă de nimic. Pot spune că am fost hrăniți ca Ilie, găsind dimineața la ușă alimente și alte lucruri necesare existenței, pe care n-am știut niciodată cine le-a adus. În noaptea de Revelion, un mare bogătaş a venit cu un car încărcat cu de toate, chiar și cu lemne de foc, având o singură solicitare, să nu știe dreapta ce face stânga.”

În aceeași noapte, sora Elena a fost trezită și trimisă în pod de o voce autoritară, ca să constate că din coșul de fum ieșeau flăcări, periclitând aprinderea grinzilor.

Luând în mână zăpadă și o sticlă de oțet care era la îndemână, a reușit să stingă focul, lăsând restul în mâna Tatălui ceresc. Apoi s-a culcat și doar bucuria și cântecele noastre au trezit-o. Apoi fiica cea mai mare, Ada, îngrijorată, a întrebat-o: „Din ce vom putea plăti zecimea pentru aceste daruri?” Mama i-a răspuns că Domnul va purta de grijă. La scurt timp după această discuție, a venit un argat din partea altui bogătaş, rugând-o pe mama să meargă până la ei acasă. Acolo a primit un plic cu bani, ca o datorie față de tata. Ada, care avea atunci zece ani, a plătit zecimea în Sabat în comunitatea Chiojdul Mare.

Iată doar câteva experiențe mari, care nu se uită și-ți dau asigurarea, nu numai pentru nouăzeci și patru de ani, ci pentru o veșnicie, că Dumnezeu ne cunoaște. Se implică în problemele noastre și, mai presus de toate, ne iubește cu o iubire eternă.

Cum arată în rezumat viața unei soții de pastor o arată următoarele rânduri din consemnarea familiei: „Elena Chelcea, soție de pastor, mamă a opt copii, care a trecut prin două războaie mondiale, două refugii, nouăsprezece mutări, a activat în comunitate ca instructoare la Școala de Sabat copii și adulți, a cântat în corul comunității și a fost diaconesă.”

La 18 aprilie 2003 a împlinit 94 de ani. Îi dorim din toată inima încă multă sănătate, bucurie și, mai presus de toate, împlinirea speranței de a revedea pe Domnul și Mântuitorul ei și pe cei dragi care între timp au închis ochii.

Elena Chelcea (fiica)
Conferința Transilvania de Sud

CENTRUL DE SĂNĂTATE HERGHELIA

oază a renașterii

„Cu sănătatea șubrezită de vitregiile vieții și de obiceiul fumatului, simțeam că sunt la capătul puterilor”, spunea doamna D.G., avocat (creștină ortodoxă), la începutul acestui an, cu ocazia mesei festive de la sfârșitul șederii dânzei la Herghelea. „Și atunci am aflat de posibilitatea refacerii sănătății mele în Sanatoriul Herghelea. Prin consens cu fiica, m-am hotărât să vin și am avut aici o revelație: cunoașterea unui Mântuitor de care am auzit toată viața, dar pe care nu l-am cunoscut personal, precum și trăirea unei experiențe de înnoire sufletească, comparabilă cu nașterea din nou. În timpul șederii mele aici, la Herghelea, am abandonat hotărâtă tabagismul și starea sănătății corporale s-a ameliorat mult, ca urmare a integrării mele în programul New Start. Privind în urmă, sunt convinsă că mâna providențială a bunului Tată a fost cea care m-a îndrumat spre Herghelea, unde am fost refăcută pe toate planurile și mi-am recăpătat bucuria de a trăi mai departe, cu folos pentru cei pe care îi servesc cu devotament.

Dumnezeu m-a adus aici atunci când ajunsesem în pragul epuizării puterilor mele. Acum sorb Cuvântul Său cu plăcere, doresc să-L cunosc mai bine pe Binefăcătorul divin și, cu firea comunicativă pe care o am dintotdeauna, am plăcerea de a împărtăși tuturor vestea bună a unui Mântuitor ce caută să salveze pe toți cei aflați în suferință sau la capătul puterilor. Mă bucur să povestesc schimbarea dramatică pe care El a lucrat-o în cazul meu. În prima săptămână a șederii mele la Herghelea, eram ferm hotărâtă să caut ajutor doar pe planul sănătății corporale, nicicum nu doream să vorbesc despre problemele mele sufletești sau să primesc vreun ajutor de natură

spirituală. La sfârșitul săptămânii însă, a avut loc o întoarcere de 180° a atitudinii mele, înțelegând ce mare nevoie am de o reorganizare a vieții mele sufletești. Am simțit că Dumnezeu Se ocupă de mine și mă cheamă să trăiesc altfel decât înainte, o viață mai deosebită și mai fericită...”

Ce este Herghelea?

Herghelea este un nume care devine din ce în ce mai mult „al nostru”, un bun comun – adventist. Sanatoriile, inclusiv cel de la Herghelea, au fost invenția plină de dragoste a unui Dumnezeu care cunoaște slăbiciunea umană și a prevăzut ca pe această cale omul să-L poată găsi în timp ce caută alinare pentru durerile lui fizice. Când spunem Herghelea, trebuie să realizăm că instituția are mai multe subunități. Prima este Centrul de Sănătate, care a fost deschis în 1996 și a deservit până acum peste 3.500 de pacienți (60% nu sunt AZȘ). A doua este Școala Medicală Misionară Internațională, deschisă în 1999 și care a pregătit până acum 97 de tineri din 11 țări. A treia subunitate este magazinul de alimente dietetice din Tg. Mureș, deschis în 1996.

Dr. Dan Nicolae
director,
Centrul de Sănătate
Herghelea

A patra componentă este revista *Viață+sănătate*, de a cărei editare (partea medicală) suntem responsabili. Am lansat revista *Sănătate pentru toți*, în 1996, apoi am intrat în parteneriat cu ASEF, din 2000, pentru a tipări lunar revista *Viață+sănătate*. Din acest an, împărțim poverile editării lunare a revistei cu editura bisericii.

Misiunea internă și externă

O direcție importantă, care își pune amprenta pe toată activitatea noastră ca instituție, este *Misiunea Internă și Externă*: activitatea de sprijinire și de ajutorare a proiectelor misionare similare din țară și din străinătate. În acest sens, avem bucuria să vedem crescând un „pui” în Republica Moldova, unde, la inițiativa unui fost pacient al nostru, ne-am unit eforturile în demararea unui proiect similar celui de la Herghelia. Instituția va avea școală medicală misionară, care, cu ajutorul lui Dumnezeu, se va deschide în septembrie 2003, o tabără de copii care va funcționa în șase serii pe an, cu o posibilitate de cazare de 150 de locuri pe serie, și un sanatoriu în viitorul apropiat. Cu ajutorul acordat

de Herghelia (inclusiv personal), prima serie a taberei de vară pentru copii va începe în 15 iunie 2003 și va funcționa ca o tabără biblică misionară și de sănătate. Majoritatea copiilor care vor veni nu sunt adventiști.

Sperăm ca prin harul lui Dumnezeu să vedem în curând înființarea a două noi sanatorii și în țară: unul în Moldova, lângă Bacău, și celălalt în Muntenia, la o oră și jumătate de București. Herghelia colaborează deja cu cele două proiecte și oferă cu bucurie tot ceea ce a dobândit în urma experienței câștigate pe parcursul celor șapte ani de funcționare (proiect arhitectură, consiliere administrativă, pregătire de personal etc.).

Centrul de Sănătate Herghelia a fost solicitat, de asemenea, să sprijine cu personal și *know how* înființarea unui Sanatoriu la Riverside Farm Institute, în Zambia, Africa. Planul este ca proiectul de construcție să fie finalizat în toamna acestui an, urmând ca la sfârșitul anului să-și deschidă porțile pentru primii pacienți. Herghelia va asigura una dintre persoanele-cheie – coordonatorul de program

pentru acest nou sanatoriu. Luciana Stănilă, asistenta-șefă de la noi, va fi primul misionar de la Herghelia pentru Africa.

Am colaborat constant la majoritatea expozițiilor de sănătate din țară. Ultima, desfășurată la Tg. Mureș, a avut un specific mai interesant: s-a adresat elevilor și profesorilor de liceu din oraș și a fost organizată în colaborare cu Inspectoratul Județean de Învățământ. Expoziția a fost aclamată de profesori și elevi, iar ca urmare, pe 28 mai, expoziția va fi prezentă în primul din cele patru licee importante din Tg. Mureș care au cerut desfășurarea ei în incinta lor. Ca membru al OCI International (Outpost Centers Inc. International) și SCOAR, în ultimii doi ani, Herghelia a trimis echipe de evangheliști laici și lectori medicali, ce au susținut campanii evanghelistice în Republica Dominicană (2001) și în Ucraina (2003).

Un personal dedicat și care privește ca un privilegiu chemarea lui Dumnezeu de a lucra pentru semeni aici, la Herghelia, apreciază rugăciunile dumneavoastră, de care are nevoie zilnic, înainte de a intra în „lanurile coapte”, gata pentru seceriș.

Și povestea continuă

... După o perioadă de câteva luni, doamna D.G. a revenit la Herghelia, aducând împreună cu dânsa alți cinci cunoscuți din oraș, cărora le-a împărtășit vestea cea bună și îndemnul de a folosi din plin o asemenea ocazie. Dânsa este doar unul dintre cei ce au ascultat îndemnul distinctiv al Mântuitorului: „Du-te acasă, la ai tăi, și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine”. Și face în continuare această lucrare, cu bucuria dragostei dintâi.

Un munte în foc

„Educația copiilor și tinerilor reprezintă o problemă de importanță vitală pentru orice popor: ea ține de esența aceluia popor și de modul în care va fi el în viitor, determinându-i, în ultimă instanță, însăși existența.” **Kenneth O. Gangel**

Teoriile cu privire la educație și instruire se găsesc dintotdeauna între doi poli opuși. Din antichitate, Grecia a promovat un sistem școlar prin care statul determina și realiza educația. Concepția a fost reluată și aplicată în Europa încă din epoca medievală și a fost absolutizată în sistemul comunist. La celălalt pol se află Biblia, care declară că sarcina educației și a instruirii copiilor o au familia și biserica.

Cine trebuie să decidă asupra educației copiilor noștri?

Răspunsul îl avem în profilul tânărului de astăzi, care nu a fost pregătit spiritual și profesional să întâmpine schimbările de ansamblu ale societății românești și criza economică și politică mondială din ultimii ani. Această vulnerabilitate la declinul moral al societății și inadaptabilitatea socială a tinerilor noștri ne sugerează șansele minime pe care ei le au în contextul evenimentelor viitoare.

A mai rămas o soluție: să învățăm din istorie, să ne întoarcem la principiile educației valdenzilor, la lumina reformei lui Luther și Melancton, la ecoul inovațiilor lui Comenius în didactică și la revoluția școlară americană din secolul al XIX-lea. Acum este momentul să ne ridicăm și să facem o misiune din înființarea unui sistem educațional și a unor școli ce urmăresc dezvoltarea

tuturor dimensiunilor educației – spiritual, fizic și intelectual.

Aceste constatări au născut ideea înființării Școlii Generale „Muntele de foc”, organizată pentru ciclul primar și gimnazial, cu predare intensivă a limbii engleze și o ofertă școlară cu variante opționale și activități extracurriculare. Obiectivele școlii sunt concretizate în următoarele strategii didactice:

a. Se urmărește eliminarea enciclopedismului inutil, îmbinând într-o manieră rațională informația teoretică, științifică și culturală cu practica, legătura învățământului cu viața fiind principiul fundamental al politicii școlare.

b. Se pune accent pe dezvoltarea unei atitudini creatoare față de cunoștințe, sporirea gradului de autonomie a elevilor și a priceperii de a apela și la alte canale informative și formative din afara școlii. Instrucția care dă cunoștințe va ceda treptat în fața educației care formează.

c. Nu în ultimul rând, se urmărește formarea caracterului modelat de o concepție corectă despre viață, dispunând de aptitudini de sociabilitate, comportamente moral-pozitive, bazate

pe principiile biblice și dobândite printr-un studiu sistematic al Bibliei, având ca finalitate dezvoltarea personală, responsabilitatea pentru viață, orientarea spre scopuri demne de chemarea noastră, servirea celor din jur.

d. Se consideră esențiale educația pentru sănătate și practicarea unui stil de viață sănătos, componente de bază pentru o dezvoltare integrală și armonioasă a individualității.

Unul dintre factorii succesului elaborării acestui proiect școlar și transpunerii lui în realitate a fost echipa cadrelor didactice, selectată pe principiul competenței, dar și prin raportarea la valorile moral-biblice și civice, și poziția deosebită a școlii, situată în inima Munților Giurgeului, în județul Harghita, pe o suprafață cu potențial de dezvoltare a anexelor de producție propuse în cadrul programelor practice, într-o zonă cu mari nevoi de desfășurare a serviciilor pentru comunitate.

Înființată în 1998, pe un munte odată ars, școala a devenit acum ca un munte în foc.

Luminița Shaffer

director, Școala Generală „Muntele de Foc”

Comunicarea ^{cu} omul secularizat

Jon Paulien
profesor,
Universitatea
Andrews,
SUA

Ministry,
martie 2003

„Învățăturile trebuie prezentate omenirii în limbajul omenirii.” Biblia este o dovadă vie a faptului că Dumnezeu îi întâlnește pe oameni acolo unde se găsesc. Fiecare parte a Cuvântului lui Dumnezeu a fost transmisă într-o manieră relevantă pentru timpul, locul, limba și cultura destinatarilor primari.

Pavel, marele erudit, dă expresie revelației lui Dumnezeu într-o formă diferită de cea adoptată de Petru, pescarul. Ioan scrie într-o greacă simplă, clară, aproape copilărească. Pe de altă parte, autorul Epistolei către Evrei uzează de cea mai complexă și literară limbă greacă din întreg Noul Testament (cu excepția primelor patru versete din Evanghelia după Luca).

În Matei, avem de-a face cu cineva care înțelege gândirea iudaică. Matei folosește termeni ebraici fără să adauge nici o notă explicativă. Marcu, pe de altă parte, îi are în vedere pe cei dintre neamuri și, ca atare, termenii ebraici sunt „traduși” pentru auditoriul său neiuudeu (a se compara, de exemplu, Marcu 14,12 cu Matei 26,17).

Descoperiri printre ruine

Limba Noului Testament prezintă deosebiri consistente față de greaca lui Platon sau Aristotel. În secolul al XIX-lea, mulți savanți considerau că Noul Testament ar fi fost scris într-un fel de „limbă cerească”, fără asemănare între celelalte tipuri de greacă veche. Și iată că în anul 1895 este organizată o expediție în Egipt, cu scopul expres de a scoate la lumină vestigii ale lumii antice. Investigațiile preliminare recomandau ca punct de plecare orașul Oxyrhynchus.

Cercetătorii au luat cu asalt o groapă imensă în care gunoiul a câteva secole se stivuia în numeroase grămezi de până

la 10 metri înălțime. Climatul uscat al Egiptului nu îngăduise decât un foarte mic grad de descompunere, permițând răsplătirea generoasă a membrilor expediției cu un adevărat tezaur de vestigii ale vieții de zi cu zi din acele timpuri străvechi.

Și săpăturile efectuate sub ruinele caselor au scos la lumină astfel de documente. Unele fuseseră îngropate împreună cu proprietarii lor, altele chiar îndeplinseseră o funcție ornamentală în procesul de „împachetare” a mumiilor – umane sau animale. Un singur cimitir de crocodili din vechiul Tebnutis asigura suficiente documente pentru alcătuirea unui amplu tom de specialitate. Între aceste vestigii se numărau scrisori personale, testamente, rapoarte, chitanțe, note de plată, contracte privitoare la divorțuri, căsătorii, adopții, vânzări de teren.

Dar probabil că cea mai surprinzătoare descoperire a fost faptul că limba acestor izvoade ale vieții de zi cu zi nu era nici greaca elevată a marilor filozofi, nici cea utilizată în codurile juridice sau în cercurile conducătoare, ci era limba Noului Testament, limba de fiecare zi a oamenilor de pe stradă.

Astfel, Noul Testament nu a fost scris în vreo limbă cerească, nici în vreun jargon elitist, ci în limba obișnuită a oamenilor obișnuți. *Dumnezeu îi întâlnește pe oameni acolo unde se găsesc!*

Formă și conținut

Probabil că și mai semnificativ decât unicitatea limbajului și stilului de scriere proprii autorilor Sfințelor Scripturi este faptul că Dumnezeu a ajustat conținutul viziunilor cu scopul de a comunica mult mai eficient cu și prin profetul inspirat. În Daniel 2 și 7 avem același mesaj transmis la două persoane

ne diferite. Împăratului păgân Nebucadnețar (Daniel 2,29-36), Dumnezeu îi descrie viitorul apelând la imaginea unui idol – accesibilă înțelegerii lui Nebucadnețar. Dar profetului iudeu Daniel (Daniel 7,2-14), Dumnezeu îi prezintă viitorul în termeni ce fac trimitere la cadrul din Geneza 1 și 2: marea agitată, Fiul omului care are stăpânire asupra animalelor. *Dumnezeu îi întâlnește pe oameni acolo unde se găesc.*

Și mai presus de toate, atunci când Dumnezeu a vrut să Se descopere pe Sine în persoană, nu a venit ca „Isus Hristos, Superstar”, ci ca un evreu modest, liniștit, un locuitor al Palestinei secolului I ce vorbea limba aceluia timp și aceluia spațiu, Se murdărea, ba mai suferă și de foame, oboseală, iar uneori dădea pe față frustrare, mânie și tristețe (vezi Marcu 1,40.41; 3,4.5; 6,6; 10,13.14). Dumnezeu nu ne-a trimis un superstar, ci pe Cineva asemenea nouă.

Întruparea lui Isus atestă profunzimea și seriozitatea hotărârii, angajamentului lui Dumnezeu de a-i întâlni pe oameni acolo unde se găesc, în cadrul dat de timpul, locul, limba și circumstanțele vieții acestora.

„Trebuia ca scriitorii Bibliei să își transpună ideile în limbaj omenesc. Biblia a fost scrisă de oameni adevărați, care au fost inspirați de Duhul Sfânt...”

Scripturile nu au fost date oamenilor într-o succesiune continuă de rostiri neîntrerupte, ci carte cu carte, de-a lungul a mai multor generații, atunci când Dumnezeu, în providența Sa, a considerat ca fiind oportun să Se descopere și să vorbească omului...

Biblia a fost scrisă de oameni inspirați, dar ea nu se constituie ca expresie absolută a modului de gândire și vorbire al lui Dumnezeu, ci a celui uman.

Dumnezeu, ca scriitor, nu este reprezentat...

Biblia, desăvârșită cum este în simplitatea ei, nu răspunde complet marilor gânduri ale lui Dumnezeu. Căci ideile infinite nu pot fi cuprinse integral în finitul gândului.”

Întâlnindu-i pe oameni acolo unde se găesc

Unii consideră că un singur tip de abordare a oamenilor este suficient. „Dacă celor din lume nu le este pe plac felul în care noi le prezentăm Evanghelia, e problema lor. Noi i-am avertizat. De-acum înainte, sângele lor nu mai apasă asupra noastră!”

Dar aceasta nu este și atitudinea lui Dumnezeu față de ființele ce se zbat în întuneric.

Întruparea lui Isus atestă profunzimea și seriozitatea hotărârii, angajamentului lui Dumnezeu de a-i întâlni pe oameni acolo unde se găesc, în cadrul dat de timpul, locul, limba și circumstanțele vieții acestora.

El îi întâlnește pe oameni acolo unde se găesc și ne cere și nouă să Îi urmăm exemplul care, în 1Corinteni 9,19-23, ne este prezentat de Pavel ca fiind o strategie responsabilă.

În primul rând, noi trebuie să-i întâlnim pe oameni acolo unde se găesc, pentru că acesta este modul în care oamenii învață.

De-abia acum începem să ne dăm și noi seama că, de cele mai multe ori, ceea ce altădată categorisem a fi inteligent sau prostesc nu este decât o deosebire de stil de învățare. Adevărul trebuie prezentat oamenilor într-o formă accesibilă înțelegerii lor. Iar aceasta presupune mai mult decât folosirea aceleiași limbi. Înseamnă cultură, stil de predare, utilizarea corespunzătoare

a mijloacelor de comunicare în masă, selectarea subiectelor.

Să vă dau un exemplu: am fost binecuvântat cu trei copii și îi iubesc pe toți la fel. Dar am învățat că nu îi pot trata pe toți la fel, deși toți trei sunt ai mei. Îmi vin în minte vremurile când erau mici și când obișnuiam să mergem în camera de zi și să citim împreună. Una dintre cărți relata aventurile unui iepuraș tare zglobiu. Iar fetița cea mare avea acest obicei enervant (sau cel puțin așa mi se părea mie atunci): orice spuneam, ea repeta după mine. I-am făcut observații după observații: „Eu sunt cel care citește aici, nu tu. Așa că taci din gură!” Dar fără nici un rezultat.

Mai târziu am aflat că pe lumea aceasta există oameni care literalmente învață din... auzite. Pentru aceștia, modalitatea cea mai eficientă de asimilare a cunoștințelor este repetarea cu voce tare (cunoașteți o astfel de persoană?). Și fetița mea își „cimentă” în memorie informația primită, prin perorarea acesteia în auzul celorlalți. Iar eu, în bine intenționatele mele

încercări de a o disciplina, nu făceam altceva decât să împiedic realizarea acestui obiectiv!

În schimb, fiul meu aparține tipului vizual. Când eu citeam despre ghidusul iepuraș, el venea imediat lângă mine și escalada brațul fotoliului, încercând să îmi ia cartea din mână (în ciuda protestelor mele... bine intenționate). Câtă obraznicie! Dar el nu dorea decât să vadă poza cu iepurașul țopăind, pentru că așa învăța cel mai bine. Și putea să spună pe litere, fără greșală, orice cuvânt pe care mai întâi îl vedea. Încă o dată, instinctul meu de tată a venit în contradicție cu stilul de învățare al copiilor mei.

Cred că nu mai este nevoie să menționez că mezina se

deosebea de sora și de fratele ei. Ea ține de tipul cinetic. Aceasta înseamnă că cel mai bine învățat atunci când corpul ei se află în mișcare. Ghiciți ce făcea ea în timp ce eu citeam despre iepurașul zburdalnic? *Top, top, top*, sărea de-a lungul și de-a latul camerei, ca un iepuraș! Mă enerva teribil, dar așa învăța ea cel mai bine!

Închipuiți-vă numai un profesor care să fie nevoit să se ocupe în același timp de toți cei trei copii ai mei! Dar adevărul este „prins” mult mai ușor atunci când este oferit oamenilor într-o formă compatibilă cu tipul de inteligență cu care au fost înzestrați de Dumnezeu.

În al doilea rând, noi trebuie să-i întâlnim pe oameni acolo unde se găsesc, pentru că Dumnezeu a așezat în fiecare ființă umană a barieră naturală împotriva persuasiunii. Și cu cât mai puternică este bariera, cu atât mai stabil va fi „posesorul” ei. Contactul cu o idee radical diferită de modul de gândire personal activează un scut psihologic, asupra căruia presiunile nu au ca efect decât consolidarea lui.

Singurul mod de penetrare a acestui scut este abordarea oamenilor pe terenul nevoilor simțite de ei, o zonă în viața lor în care sunt dispuși să accepte îndrumări. Misiologii numesc acest element al nevoii simțite, punctul de contact, adică punctul din experiența unei persoane sau a unui grup în care un aspect al Evangheliei se intersectează cu nevoile și interesele lor conștientizate.

Recunosc că principiul nevoii percepute nu simplifică defel viața creștinului, pentru că oamenii secularizați sunt la fel de diverși ca fulgii de zăpadă. Fără o abordare proaspătă și creativă, orice situație ni se va părea fără speranță. Dar, chiar dacă încercarea de a stabili o

relație mântuitoare cu oamenii secularizați va cunoaște atât sușuri, cât și coborâșuri, rămâne totuși o aventură extraordinară.

Și acum, încotro?

În cursul ultimilor zece ani, am scris două cărți care tratează subiectul abordării gândirii secularizate, *Present Truth in the Real World* (Adevărul prezent în lumea de-afară) și *Knowing God in the Real World* (Cunoașterea lui Dumnezeu în lumea de-afară), ambele publicate de Pacific Press Publishing Association și care încă mai pot fi găsite la Adventist Book Centre (adventistbookcenter.com).

Present Truth se ocupă de metodă. Cum să-i întâlnești pe oameni acolo unde se găsesc? Ce tipuri de strategii reușesc să nască în sufletele secularizate o deschidere față de Evanghelie? Ce fel de bariere stau în calea unui mai mare succes al bisericii în lumea dezvoltată?

Knowing God are în atenție mesajul. Cum să prezinti Evanghelia într-o manieră atractivă pentru oamenii secularizați, înlesnind înțelegerea ei de către aceștia? Cum pot avea oamenii o relație cu Dumnezeu, în condițiile în care nu-L pot vedea, auzi sau atinge?

Și-au păstrat ideile din aceste cărți relevanța sau data de 11 septembrie a schimbat întru totul lucrurile, cel puțin în Statele Unite?

Eram foarte dornic să mă lămuresc în această privință. Împreună cu o echipă de studenți la teologie, am mers într-o misiune de sondare a orașului New York. Am pornit pregătiți sufletește pentru o posibilă descoperire a faptului că lucrurile s-au schimbat în mod dramatic și că newyorkezii aveau acum o altfel de deschidere față de Evanghelie.

Ei bine, în timp ce unele lucruri într-adevăr s-au schimbat

în New York, am aflat totuși că și cele mai înfloritoare biserici câștigau puțini, dacă nu chiar nici unul, dintre oamenii secularizați. Ne-am întors acasă convingși de faptul că strategiile stabilite în urmă cu zece ani sunt încă valide. Și astăzi, ca și atunci, oamenii secularizați nu sunt în mod normal impresionați de programe, strategii prestabilite. Mai mult, nu sunt impresionați de jargonul religios sau de programele de radioteleviziune cu acest specific. Și sunt extrem de rezervați față de ceea ce cei mai mulți dintre noi numesc „biserica”.

În ciuda evenimentelor din 11 septembrie, cel mai eficient mod de câștigare a segmentului de populație occidental-secularizat, luat în studiu efectuat de mine, este abordarea personală de către credincioși dispuși să trăiască investindu-se pentru vecinii și colegii lor. Semenii noștri din lume răspund la abordările clădite pe o relație și prin care aceștia sunt întâlniți în punctul nevoilor simțite.

Oamenii din lume solicită prospețime și creativitate din partea celor ce intenționează să le vestească Evanghelia. Ei au nevoie să audă vestea cea bună într-o limbă eliberată de clișeele parohiale. Și, indiferent de unde și în ce fel îi abordăm, este nevoie de timp pentru ca omul din lume să facă tranziția de la viziunea personală asupra realității la modul în care adventiștii sau alți creștini conservatori o înțeleg. Orice „program” care ignoră aceste aspecte are puține șanse să înregistreze impactul dorit.

Nu există o licoare magică. Cel care dorește să își câștige semenii secularizați trebuie să fie pregătit ca să-i întâlnească acolo unde se găsesc. Metoda lui Dumnezeu rămâne cea mai bună metodă.

Bătălia pentru Sanctuar (VIII)

Speranța lui Israel ucisă

Calculând cele 7+62 săptămâni până la *Messia Conducătorul* (9,25), adică 483 ani – nu până la nașterea Lui, ci până la începutul activității Sale publice (fiindcă trebuia să aibă 30 de ani ca să fie *conducător*¹⁾ – ajungem la anul 27 e.n., adică tocmai în anul începutului misiunii lui Ioan Botezătorul și al descoperirii publice a lui Iisus, care, după Luca 3,1.23, era al 15-lea an al cezarului Tiberius. Acesta a început să domnească din august anul 14 e.n. Pe vremea aceea, în provinciile orientale, anii de domnie erau calculați în mod inclusiv, adică primul an de domnie începea chiar cu accesunea la tron²⁾. De asemenea, se numărau ca ani întregi, după anul iudaic civil, din toamnă în toamnă (septembrie/octombrie)³⁾, ca și în metoda siriană de calcul pe care trebuie s-o fi folosit Luca⁴⁾. Prin urmare, primul an al lui Tiberius, după calculul lui Luca, este format din cele circa 2 luni până la începutul noului an în octombrie anul 14, la care adăugăm 13 ani plini (oct. 14 - oct. 27), totalizând astfel 14 ani de domnie până în toamna lui 27. O dată cu anul nou în oct. 27 se intră în al 15-lea an al lui Tiberius, după calculul lui Luca.

Acesta este exact momentul botezului lui Iisus, la vârsta de cca 30 de ani. Faptul că în anul 27 Iisus împlinise deja 30 de ani ne indică greșeala de calcul a lui Dionisie Smeritul, „inventatorul” dobrogean al erei creștine. Știind că Irod cel Mare murise în aprilie anul 4 î.e.n.⁵⁾ și că Iisus S-a născut în timp ce acesta trăia, înseamnă că nașterea Domnului a avut loc cândva între toamna anului 5 î.e.n. și primăvara anului 4 î.e.n. Iisus trebuie să fi avut aproape 31 de ani la Botez. Luca ne dă cifra rotundă, subliniind astfel că Iisus era atunci cu adevărat matur pentru a servi ca *învățător*.

Această împlinire a profeției este sprijinită și de o dată menționată de Ioan (2,20). La primul Paște care a urmat botezului lui Iisus, trecuseră 46 de ani de când Irod cel Mare începuse marea operă de restaurare a Templului, pe la anul 19 î.e.n.⁶⁾ Din anul 19 î.e.n. (sau „minus 18”, în limbaj astronomic) și până în anul 28 e.n. avem exact 46 de ani. Evanghelia lui Ioan, scrisă într-o ordine cronologică destul de strictă, repartizând activitatea lui Iisus în funcție de sărbători, menționează cel puțin 3 sărbători de Paște succesive sărbătorite de Iisus la Ierusalim.⁷⁾ Dacă sărbătoarea din Ioan 5,1 a fost tot Paștele⁸⁾, atunci avem 4 Paști, totalizând 3 ani după cele câteva luni scurse între toamna Botezului (27 e.n.) și primul Paște (aprilie 28 e.n.), ceea ce ne conduce până în aprilie 31 e.n. Pe Cruce, Iisus a împlinit ceea ce prevedea profeția: desființarea legală a sistemului jertfelor prin Jertfa Sa, „la mijlocul săptămânii” (Dan. 9,26a.27a), adică la 3½ ani după începerea activității Sale publice. Deși anul 31 nu este acceptat de toți istoricii (majoritatea preferând anul 30 e.n.⁹⁾, din diferite motive), datele istoriei biblice sunt în armonie cu cele cerute de profeție.

Florin Lăiu
profesor,
ITA, Cernica

70 DE SĂPTĂMÂNI = 490 ANI

7 săptămâni = 49 ani 62 săptămâni = 434 ani 1 săptămână = 7 ani

„până la ispășirea păcatului și aducerea dreptății veșnice”

cuvânt pentru restaurare și rezidire			Sfârșitul timpului alocat lui Israel
457 î.e.n. Artaxerxe I (Ezra 7)	celebrarea primului jubileu (al restaurării) 408-407 î.e.n.	Nașterea lui Iisus 5/4 î.e.n.	
			MESSIA dat la moarte
		toamna 27 Botezul lui Iisus	primăvara 31
			toamna 34 lapidarea lui Ștefan
restaurare și rezidire	adversități și așteptare	Noul legământ oferit „mai întâi iudeilor”	

Pornind de la anul 457 î.e.n., data încheierii celor 70 de săptămâni apocaliptice (490 ani) este anul 34 e.n. Îngerul spunea că această perioadă este repartizată iudeilor, ceea ce înseamnă că, de la anul 34, Dumnezeu nu mai are un legământ special cu poporul evreu. Pentru a contrazice acest adevăr, unii au smuls ultima săptămână din cele 70 și au exilat-o în abisul fanteziilor dispensaționaliste. Dar nu se poate vorbi nici în glumă despre 490 de ani care cuprind în interiorul lor o pauză de două milenii. Un asemenea „calcul” numai în teologie se putea face! ... Ultima săptămână este în continuitatea celor 62, în același fel în care cele 62 sunt în continuitatea primelor 7 săptămâni.

Ultima săptămână (27-34 e.n.) cuprinde împlinirea noului legământ în Iisus Christos și oferirea privilegiilor lui, *mai întâi iudeilor*. După cum în Evanghelii găsim evenimentele primei jumătăți de săptămână, în care Iisus și apostolii au invitat pe Israel în acest legământ, tot astfel în primele 7 capitole din Faptele Apostolilor găsim că Iisus (în Spiritul Sfânt) și apostolii au predicat iudeilor Evanghelia până la timpul martiriului lui Ștefan. Iisus nu a divorțat de poporul Său la Cruce. Când S-a înălțat, El a poruncit apostolilor să evanghelizeze mai întâi Ierusalimul și Iudeea, iar ei au făcut cum li s-a poruncit, până când Sanhedrinul a pornit primele represalii împotriva Evangheliei, începând cu executarea arhidiaconului Ștefan (FA 6,12-15.54-60; 8,1.3). În lunile care au urmat, ucenicii au predicat și neevreilor (FA 8), iar convertirea „inchizitorului” evreu Saul Tarseianul, în zilele ulterioare, a marcat extinderea Evangheliei la neevrei și universalizarea noului legământ.¹⁰ După toate probabilitățile, timpul martiriului lui Ștefan a fost în anul 34 e.n., convertirea lui Pavel având loc la scurt timp după aceea.

Încă de la începutul misiunii Sale, Iisus a intrat în conflict cu iudaismul oficial pe tema semnificației Templului. Atât Iisus, cât și Ștefan au fost condamnați pentru acuzația de blasfemie împotriva templului iudaic. Dar profeția arată că acest templu, pe care Daniel îl aștepta rezidit, ca și cetatea, va avea soarta celui care fusese distrus. În același timp, Gabriel i-a explicat profetului că ultimele zile din cele 70 de săptămâni vor aduce marile binecuvântări mesianice: închiderea și pecetluirea păcatelor, ispășirea nelegiuirilor, aducerea dreptății veșnice, pecetluirea viziunilor profetice și „ungerea (inaugurarea) unui preasfânt sanctuar”. În timp ce sanctuarul din Ierusalim rămânea pustiu fără Iisus (Mt. 23,38), sfîntenia lui fiind anulată prin Marea Jertfă de pe Cruce (Mt. 27,50-51), un alt sanctuar era inaugurat prin aceeași jertfă. Noul Testament ne învață, în Evrei și în Apocalipsa, că acesta este sanctuarul ceresc, al noului legământ.

lui”, atunci anul 457 î.e.n. (mat., „- 456”) este și cheia cronologică a celor 2.300 de zile/ani, ceea ce ne conduce la anul 1844, la 46 de ani după sfârșitul acelor „1+2+1/2 vremi” (1.260 de zile/ani). Nu este întâmplător că diferența dintre cele 1.290 și cele 1.335 de zile/ani din Daniel 12,11-12 constă, de asemenea, în 45 de zile/ani, sugerând că sfârșitul celor 1.290 de zile coincide cu sfârșitul celor 1.260 de zile; iar sfârșitul celor 1.335 de zile, care împlinește profeția despre desigilarea profeției cronologice, este cu un an înainte de 1844. Toate aceste date pot fi integrate într-o singură schemă (vezi Schema 4).

Se pun, uneori, și întrebări ca aceasta: „Dacă cele 70 de săptămâni sunt tăiate din cele 2.300 de zile, de unde știm din ce loc sunt tăiate – de la început, de la mijloc sau de la celălalt capăt?” Înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, trebuie să înțelegem bine că aici „materialul” din care se taie este o durată de timp, nu un tort. Timpul are un singur sens. De aceea, când se

Sfârșitul celor 2.300 de zile

Prin urmare, dacă cele 70 de săptămâni, care anunță dezastrul templului de jos și inaugurarea celui de sus, sunt „tăiate din” cele „2.300 de seri și dimineți”, care anunțau răzburarea / curățirea Sanctuarului lui Dumnezeu la „vremea hotărâtă a sfârșitu-

vorbește despre o primă porție alocată iudeilor, logica cere ca aceasta să înceapă de la capătul dinspre vorbitor. Când Gabriel dezvăluia această taină, Israel era încă poporul lui Dumnezeu; iar alocarea unui timp special pentru Ierusalimul pământesc nu putea fi decât de la începutul

celor 2.300 de zile, restul fiind lăsat pentru poporul sanctuarului ceresc. Orice decupare a celor 70 de săptămâni dintr-un alt punct nu mai are nici o legătură cu cele 2.300 de zile, nu oferă nici o cheie cronologică și este o presupunere cât se poate de stranie.

Sfârșitul celor 2.300 de zile în 1844 trebuia să aducă Judecata divină, eveniment procesual care ia apărarea Tronului lui Dumnezeu, făcând dreptate Sanctuarului, poporului și serviciului lui, care au fost batjocorite, și întorcând acuzațiile și vinovăția pe capul țapului demonic, care s-a înălțat împotriva Arhiereului Ceresc (Dan. 8,13-14). Această război a Sanctuarului, început în 1844, este echivalentă cu Judecata din Daniel 7,9-11, care trebuia să înceapă la oarecare timp după războiul Cornului cu sfinții, după declinul statului papal (1798).

Acestor dezvoltări le corespunde, ca evenimente istorice (și în același timp escatologice), misiunea celor trei îngeri din Apocalipsa 14,6-12, care anunță că vestea cea bună culminează cu anunțul: „a sosit ceasul Judecății Lui”, în care timp se face lumii întregi o ultimă invitație a harului, incluzând avertizarea cu privire la un test universal al adorării Creatorului. Observați cum mesajul celor trei îngeri este un ecou la profeția Înteleptului (Ecl. 3,17; 11,9; 12,14) și la cuvintele apostolilor (Rom. 2,16; 1 Pt. 4,5-6.17). Aceasta este cea mai importantă fază a Judecății, întrucât numai ea aduce și sentințe favorabile. Numai cei care în timpul de probă fac apel la serviciul de Avocat al lui Iisus, mărturisindu-și păcatele, capătă iertare. Păcatele celorlalți vor veni prea târziu la judecată, spre nenorocirea lor (1 Tim. 5,24).

Interpretarea expusă în aceste pagini a argumentat că profeția celor 2.300 de zile indică timpul

judecății premileniale, care a început în anul 1844 și se încheie la Al Doilea Advent. La această concluzie s-a ajuns fără a lega în mod obligatoriu profeția din Daniel 8,14 de Ziua Ispășirii, din Leviticul 16, sau de curățirea din Evrei 9,23. Acestea din urmă trebuie studiate în mod separat și numai după aceea conectate cu profeția lui Daniel.

Dar chiar dacă Daniel 8,14 nu se referă în mod direct la semnificația profetică finală a Zilei Ispășirii (Lev. 16) – întrucât, așa cum am arătat, traducerea „sanctuarul va fi curățit” este deficitară –, există o modalitate mult mai simplă de a indica relevanța Zilei Ispășirii pentru Daniel 8,14. Dacă se poate dovedi că Ziua Ispășirii prefigura nu numai Jertfa ispășitoare a lui Iisus, ci și Judecata poporului lui Dumnezeu, în care păcatele sau numele candidaților sunt „șterse prin sângele lui Iisus” (așa cum Paștele prefigura atât eliberarea din robia păcatului, cât și eliberarea poporului sfânt din „Babilonul” escatologic, „prin sângele Mielului”, în timpul celor șapte plăgi apocaliptice), atunci Leviticul 16 este o parțială explicație pentru Daniel 8,14, fiindcă ambele se referă la timpul Judecății. Se poate lua în calcul și faptul că viziunea din Daniel 8 aduce în prim-plan imaginile următoare: Sanctuarul, Marele Preot, oștirea Sanctuarului, serviciul zilnic, precum și un berbec și un țap. Toate acestea sunt sugestive, precum și faptul că evreii, până astăzi, aplică Sărbătoarea Trâmbețelor și Ziua Ispășirii (*Roș hașšana și Yom kippur*) la judecata și sigilarea lor individuală.

Are anul 1844 și o semnificație terestră? Cu siguranță, dar mai întâi gândiți-vă: după cum Botezul, Moartea, Învierea și Înălțarea lui Iisus n-au fost semnalate de contemporani ca „evenimente istorice”, deși ele au fost **mai mult decât istorice**, istoricitatea anului 1844 este la

fel de modestă. Începând cu 22 oct. 1844, Dumnezeu a început să creeze, din haosul și neantul în care se destrămasese mișcarea millerită, un nucleu modest, o „rămășiță” crescândă a Israelului Nouului Legământ, care a devenit o mișcare mondială, de restaurare și finalizare a teologiei și practicii apostolice, o mișcare ridicată în mod special pentru a proclama Evanghelia Veșnică, încoronată cu mesajul „ceasului Judecății”, așa cum este ea înscrisă în tipologia Sanctuarului și în profețiile apocaliptice.

Nu avem de ce să ne temem pentru siguranța interpretării noastre adventiste, decât că poate nu ne însușim cu destulă credință și spirit critic acest profund adevăr al Bibliei. Chiar dacă descoperim deficiențe în interpretarea înaintașilor, chiar dacă criticii ne tratează, atât pe noi, cât și pe Ellen White, cu hipercriticism pătinitor, voit ignorant și răutăcios, putem avea toată încrederea că învățătura biblică despre Judecata de cercetare va rezista.

¹ Cf. Gen. 41,45; Num. 4,3.23.30.35.39.43.47; 2 Sam. 5,4; 1 Cr. 23,3; Lc. 3,23.

² *Encyclopedia Britannica*, Chicago, IL, USA: Encyclopedia Britannica, Inc. 1994, vol 15, p. 421.

³ Kevin Kluegel, *The Earliest and Latest Possible Year of Jesus' Crucifixion, Resurrection, and Ascension, Based on New Testament and Historical Data*, <http://www.geocities.com/athens/parthenon/3021/ascension2.html>

⁴ Cf. Raymond E. Brown, *The Jerome Bible Commentary*. Englewood Cliffs, NJ, USA: Prentice Hall, 1968 [Logos Library System 2.1, 1997].

⁵ Cf. *Encyclopedia Britannica*, articolul Herod the Great. Vezi și Horia Matei, op. cit. p. 371.

⁶ *Dictionar enciclopedic de iudaism*, Hasefer, București, 2000, p. 806, cf. Josephus, *Ant* XV, xi, 1.

⁷ Ioan 2,13; 6,4; 11,15.

⁸ Unele manuscrise grecești vechi au în Ioan 5,1 „sărbătoarea iudeilor”, în loc de „o sărbătoare” (cf. Nestle-Aland, *Novum Testamentum Graece*, ed. 27, Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, 1994, p. 259), iar altele, mai târziu, chiar specifică „a azimilor”. În acord cu Ioan 6,4, aceasta ar fi tot un Paște.

⁹ D. Tudor, *Enciclopedia civilizației romane*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1982, p. 232.

¹⁰ FA. 10,45; 11,1.18-26; 13,26.46-48; 15,7.14-17; 18,6; 22,21; 26,17-18; 28,28; Rom. 1,5; 16,26.

Rănit de Evanghelie?

Ben Maxon
director,
Departamentul
Isprăvnicie
Creștină,
Conferința
Generală

Adventist Review,
10 aprilie 2003

L„Ești un rănit de Evanghelie.” Cândul meu purta ecoul acestor cuvinte. Era limpede că atacurile recurente de malarie, boală pe care mama o contactase la început, pe când lucra cu tata în câmpul misionar din Venezuela, îi afectaseră grav ficatul. Cu douăsprezece luni în urmă, doctorul confirmase că este cancer malign de ficat. Acum a adăugat: „Dacă nu intervine Dumnezeu, probabil că nu vei mai sărbători Crăciunul”.

Când a început

Mai demult, înainte de confirmarea diagnosticului, mama s-a tot rugat. Știa că ceva nu este în regulă. Testele preliminare indicau o dereglare gravă și simțea amenințarea cancerului. În clipele ei de retragere, când stătea de vorbă cu Dumnezeu, L-a auzit spunându-i: „Va fi bine. Sunt cu tine.” Nu a interpretat aceste cuvinte ca pe o făgăduință de vindecare, ci a primit asigurarea că Domnul este cu ea. În lunile care au urmat, deși a suferit efectele acestui cancer incurabil, s-a agățat cu încredere de făgăduința Sa.

Micul grup, format din rude și prieteni, s-a adunat pentru serviciul divin de ungere, încredințându-l pe mama în mâinile lui Dumnezeu. El ne-a ascultat rugăciunea și i-a lungit viața dincolo de toate așteptările medicilor. Mama a reușit să călătorească și să se bucure de părtășia cu familia și prietenii săi. Au trecut deja paisprezece luni, iar Dumnezeu ne-a mai dăruit încă un an de momente prețioase și amintiri minunate.

Căderea turnurilor

Data de 11 septembrie 2001, când s-au prăbușit turnurile gemene, a fost marcată, în viața noastră, de realitatea ultimelor zile ale mamei. În noaptea precedentă, am aflat că mama își pierde repede puterea. A doua zi, Mary (soția mea) și eu am plecat cu mașina

spre Carolina de Nord și am ajuns seara, tocmai când mama terminase de făcut planuri pentru slujba de înmormântare. M-a rugat pe mine să officiez serviciul divin, dacă puteam. În următoarele două săptămâni, toți patru – tata, Glenda (sora mea, asistent medical), Mary și eu – am îngrijit-o cu dragoste. Zi după zi, sufeream, văzând-o cum se stinge. Momentul cel mai dureros a fost când s-a așezat la pian și și-a dat seama că nu mai poate cânta imnurile ei preferate. Apoi a sosit și ziua când nu s-a mai putut muta singură din pat în scaunul cu roțile, iar această sarcină a intrat în grija mea. În ciuda suferinței noastre din ce în ce mai adânci, ne-am străduit să avem momente cât mai plăcute.

Hotărârea ei de a sluji altora era încă puternică. Sâmbătă dimineața, fiindcă nu mai putea merge la biserică, a cerut telefonul și i-a sunat pe prietenii bolnavi. Cu glas stins și întrerupt, i-a încurajat, îndreptându-le atenția către Isus, și s-a rugat împreună cu ei.

Mama își dorise să facă o excursie prin munții Carolinei de Nord și să vadă Cascada Oglinzii. Deși știam că era destul de obositor pentru ea, am așezat-o pe scaunul de lângă șofer și am mers la cascadă. Am găsit un loc retras, am coborât geamurile și ne-am delectat cu bucuria ei, în mijlocul acestor sentimente de pierdere și suferință. Într-un fel, amestecul de bucurie și durere, recunoștință și tristețe ne aducea împăcare. În altă zi, am gustat

plăcerea simplă a unei plimbări cu cârciorul pe aleile din parc.

Apoi a venit ziua când nu s-a mai putut ridica din pat. Veghind lângă ea, priveam cum se luptă pentru fiecare respirație. Vineri, 21 septembrie, starea ei s-a înrăutățit. Îi țineam durerea sub controlul medicației – de-abia putea să ne mai dea vreun semn. Am vegheat-o ceas de ceas peste noapte și, spre ziuă, respirația ei chinuită ne-a arătat că sfârșitul este aproape. Medicul a venit și s-a rugat cu noi, spunându-ne că mai sunt doar câteva ore. Atunci, mama s-a reînsuflețit atât cât să poată vorbi cu noi. Și-a mărturisit dragostea față de noi și încrederea în Dumnezeu. Am cântat imnuri și i-am citit făgăduințele sale preferate, despre o țară mai bună și despre revenirea grabnică a lui Isus. Istovită, mama a adormit, iar noi am crezut că așa ne-am luat rămas-bun.

Un turn care încă nu a căzut

Cu toate acestea, voința ei puternică de a trăi era încă acolo. Duminică dimineața, devreme, mama și-a revenit pentru puțin timp. Încă o dată a fost în stare să ne mai spună câteva cuvinte și ne-am consacrat din nou lui Dumnezeu. Au fost clipe dulci-amare, de tristețe amestecată cu bucurie, de asigurare împletită cu sentimentul pierderii. De data aceasta, a căzut într-un somn mai adânc, tulburat doar de lupta după aer și de durerea care o chinuia. Nu ne-a răspuns în nici un fel când am încercat să vorbim cu ea. Uneori, treceau câte treizeci-patruzeci de secunde până la următoarea suflare și credeam că am pierdut-o. Așa s-au dus zilele de duminică și luni.

Luni seară, am observat că a deschis ochii. Luând-o de mână, am întrebat-o cum se mai simte. Mi-a răspuns: „O, Ben, nu cred că mai rezist mult timp așa. Nu pot să respir.” Am încurajat-o că nu-i nimic – se luptase destul.

Putea să renunțe și să se odihnească.

A cerut să vină și ceilalți din familie, ne-a spus că ne iubește pe fiecare și chiar a dorit să-l sâruțe pe tata de câteva ori. Era îngrijorată pentru tata. Am asigurat-o că vom fi aproape de el. Întorcându-se spre Mary, soția mea, i-a spus de două ori: „Să ai grijă de Ben”. Am stat de vorbă mai mult de o oră. Am întrebat-o dacă își va găsi odihna în Isus. „O, da!” a răspuns ea fără nici o ezitare. Încă o dată ne-am împărtășit făgăduințele cerului. Mai târziu, am întrebat-o dacă avea încredere în Isus pentru viitorul ei. Din nou, cu glas sigur, a răspuns: „Da! Sigur că mă încred în El!”

La un moment dat, ni s-a părut că privirea ei fixează ceva aflat la distanță și a strigat încercătoare: „Primește-mă, Doamne!” Mă întreb dacă Dumnezeu a deschis ferestrele cerului pentru a o încuraja. Când vom ajunge în cer, îl voi întreba pe îngerul ei ce a văzut.

După mai mult de un ceas, văzând cât este de istovită, am vrut să o încurajez să se odihnească. Am întrebat-o doar dacă se poate odihni lângă Isus. Evident, era aproape aceeași întrebare și acum mi-a răspuns râspicat: „Da, pot!” Însă tonul vocii ei părea să spună: „Nu ți-am mai răspuns de două ori?” I-am spus că se va odihni și curând „va trece la odihnă”, apoi am asigurat-o că se va trezi peste o clipă, la revenirea lui Hristos. Cel pentru care a slujit toată viața va veni să o ia acasă.

A căzut în somn

Liniștit, a alunecat într-un somn adânc și, 24 de ore mai târziu, Glenda și eu ne-am aflat lângă ea pe când își dădea ultima suflare. I-am simțit ultima bătaie a inimii. După o luptă lungă și grea, mama s-a odihnit în Isus. Aceste cuvinte au căpătat un nou sens.

Este dificil să descriu amestecul ciudat de durere și bucurie

pe care l-am simțit. În familie, am plâns și am râs împreună, amintindu-ne de anii mulți în care am slujit în câmpul misionar și de bucuriile pe care le-am avut. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru aceste binecuvântări atât de reale. Clipele luminoase au fost mai puternice decât umbra de lângă noi. Golul din suflet era real, însă la fel era și prezența lui Dumnezeu. O zi pe care am petrecut-o cu familia în casa unui prieten, la munte, ne-a oferit retragerea liniștită pentru a ne aduna puterile și a ne înviora inimile.

Următoarele câteva zile au rămas în ceață. Rudele și prietenii s-au adunat pentru a comemora o viață de dragoste și slujire. Pentru mine, aceasta a fost o ocazie de a îmbina credința cu sentimentele. Puteau realitatea Evangheliei și făgăduința învierii să ne umple golul pierderii? Putea învățătura pe care o predicaserăm să reziste confruntării cu moartea?

Pe când mă pregăteam pentru serviciul funerar, am înțeles: nu era o victimă a Evangheliei – era un vas al ei! Există o singură victimă a Evangheliei – Isus Hristos. În El harul a triumfat peste moarte și prin El va mai face acest lucru. Peste vale s-a lăsat pacea. Făgăduința este sigură: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții... Tu ești cu mine!” (Psalmi 23,4). Două cuvinte – *Evanghelie* și *har* – îmi răsună în minte, pentru că le-am văzut și le-am simțit. Știu în cine a crezut mama. Nu doresc nimănui să treacă prin suferința și agonie pe care le-am împărtășit, dar nu aş vinde nici una din aceste clipe. Fiecare moment este o amintire prețioasă, fiecare tresărire – o ancoră.

Nu-mi vorbiți doar despre speranță. Nu am doar speranță – am asigurare!

Traducere: Oana Pascu

Chemat prin Cuvânt

Andrei Nicolae
Dilganu
Conferința Oltenia

I Harul și pacea Domnului nostru Isus Hristos să fie peste voi toți! Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă înmulțească harul Său vouă, celor de la Sola Scriptura, cât și fraților din întreaga lume!

Multumesc lui Dumnezeu pentru fratele predicator Sorin Șerban, care m-a încurajat să-mi scriu experiența și pentru care am o dragoste după voia lui Dumnezeu – atât pentru el, cât și pentru frații din întreaga lume care „țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, el fiind primul predicator pe care l-am cunoscut.

Numele meu este Dilganu Nicolae Andrei, am 20 de ani și locuiesc în comuna Perișor, jud. Dolj. Iată cum L-am cunoscut pe Domnul, cum L-am găsit și cum am ajuns să cunosc Biserica Adventistă.

Eram cântăreț (târcovnic) la Biserica Ortodoxă. Îmi plăcea foarte mult să cânt și să citesc psalmi. Făceam și eu ce făceau toți ortodocșii cât eram în biserică, făceam ce se face într-o biserică ortodoxă; cât eram afară, în lume, făceam ce face lumea: beam, fumam, mă distram, mergeam la chefuri, la discotecii...

De multe ori, când mergeam la biserică, uitam să mă închin la icoane, dar am observat că era totuna, ori că mă închinam ori că nu mă închinam. Dimpotrivă, mă simțeam mai liber, mai fericit, dacă nu mă închinam la ele. Cu timpul, am încetat să mă mai închin. Preotul și cei din biserică au observat și m-au întrebat de ce nu mă mai închin. Le-am răspuns că am fumat sau am mâncat dimineăta. Când se termina slujba și lumea se strângea să se închine la icoane, eu ieșeam din biserică sau intram în altar și mă prefăceam că vreau să caut ceva. Când preotul ieșea cu sfințele daruri din altar și toți îngenuncheau înaintea lui, i se închinau și îi sărutau veșmintele, eu rămâneam la strană; și dacă preotul voia să vină la mine, îi făceam semn să nu vină. Atunci se încrunta și continua.

Într-o zi, la căminul cultural a avut loc o evanghelizare. M-am dus și eu. Mi-a plăcut mult cum s-a cântat, cum s-a vor-

bit, dar, când oamenii se rugau, începeam să râd și să mă strâmb la ei. La sfârșit, s-a anunțat că programul de evanghelizare va continua și în următoarele două zile. După serviciul divin, eu și câțiva prieteni am stat de vorbă cu un pastor. El ne-a spus că este adventist și ne-a vorbit despre închinarea la idoli. Eu i-am zis că sunt cântăreț la Biserica Ortodoxă și că, de la un timp, am încetat să mă mai închin la icoane, deoarece nu mai simțeam nici o dorință să fac acest lucru. Atunci pastorul mi-a pus mâna pe umăr și le-a zis prietenilor mei:

– Vedeti, prietenul vostru a citit Biblia și a văzut că este interzisă închinarea la idoli.

– N-am citit Biblia, i-am răspuns eu, dar nu mai îmi place să fac asta!

Am ajuns acasă, am luat Biblia (trad. Cornilescu) și am început să citesc Noul Testament. În Rom. 1,18-32, în special vers. 22-25, am văzut ce scria despre starea de păcat a omenirii. De la vers. 23, Biblia făcea trimiteri la Deut. 4,16; Ps 106,20; Is. 40,18, 25; Ier. 2,11; Ezechiel 8,10. Am rămas uimit de ceea ce scria în Biblie. Am însemnat versetele cu pixul și am luat Biblia la biserică. La sfârșitul slujbei, fericit de ceea ce găsisem în Biblie, am început să citesc. Toți scrâșneau din dinți. Unele femei priveau pe pereți, altele începuseră să vorbească, numai să nu mai asculte, dar nimeni nu mi-a reproșat nimic. Doar preotul și o femeie au venit la mine și mi-au zis să nu mai citesc din ea, că-i de la pocăiți și nu-i adevărat ce scrie acolo. Atunci m-am dus acasă și am luat Biblia ortodoxă. În cartea lui Ieremia scria despre idoli, despre preoți și despre păcatele pe care le fac ei. Duminica următoare am luat Biblia ortodoxă la biserică. Au venit, s-au uitat la ea și au zis: „Asta, da”. Spre sfârșitul slujbei, am deschis Biblia și am început să citesc. Preotul, când a auzit, s-a infuriat și a sunat cu clopoțelul, semn că predica trebuia să se încheie. După slujbă, nimeni nu a zis nimic. Într-o zi, citind Isaia, am ajuns la cap. 44. Când l-am citit, mi-am zis: „Cred că asta îi va convinge”. Am luat Biblia și, duminica

următoare, m-am dus la biserică. După slujbă, am deschis Biblia și am început să citesc. Inițial mi-a fost teamă, dar am simțit o pace deosebită. Mă simțeam apărut. Teama aceea dispăruse. Nu mai conta nimic, decât Dumnezeu. Am început să citesc tare. Când am ajuns la vers. 18, preotul a tipat din altar: „Gata, oprește-te, ajunge! Ne înveți tu pe noi?” Mi-a luat Biblia și mi-a aruncat-o. Apoi m-a îmbrâncit afară. La ușă m-am aplecat să-mi iau Biblia de jos și mi-au dat lacrimile. O fată, singura care îmi luase apărarea, m-a întrebat de ce plâng.

– Plâng din cauza necredinței voastre, i-am zis, fiindcă aveți niște inimi de piatră!

Ceilalți oameni din biserică au început să tipe împotriva mea și m-au invitat să ies. Mi-am amintit că-mi uitasem plasa. M-am întors s-o iau. Când preotul și cei din biserică au văzut că mă întorc, au venit spre mine să mă scoată afară cu forța. Am trecut printre ei ca și când n-ar fi fost nimeni împotriva mea. Am luat plasa și am plecat. Au ieșit după mine, amenințându-mă că, dacă voi mai călca vreodată în biserică, va fi vai de mine.

După această întâmplare, la interval de o săptămână (într-o zi de vineri), mă aflu într-un magazin general. Vânzătoarea, care îmi era prietenă, avea pe masă o revistă fără coperte, mângălită cu pixul și tăiată pe margini cu foarfeca. Inițial nu i-am acordat atenție. Am vrut să plec, dar ceva mi-a atras atenția. Acel ceva era un cuvânt – Dumnezeu. Am luat-o imediat și am plecat acasă. Revista se numea *Experiențe pe calea îngustă*. Am început s-o citesc și am aflat că este o revistă adventistă și că programul în biserică începe de vineri seara. M-am decis să merg și eu. Când am ajuns acolo, era închis. Mi-am zis că mă voi întoarce sâmbătă dimineața. Am plecat, dar pe drum mi-am schimbat ideea, nu aveam răbdare până

a doua zi. M-am întors și, de data aceasta, biserică era deschisă. Am intrat. În sală era un bătrân care răsfoia o Biblie. L-am salutat și l-am întrebat dacă pot intra. Mi-a zâmbit și m-a poftit înăuntru. Eram foarte fericit și emoționat. Mi-a plăcut foarte mult și sâmbătă am venit din nou. A doua zi, duminică, am avut o discuție cu niște Martori ai lui Iehova. Printre altele, i-am întrebat ce știu ei despre Sabat. Mi-au zis că pentru ei Sabatul este în fiecare zi, că nu-i important ce zi celebrăm. N-am fost mulțumit de răspunsul lor și le-am răspuns că în Biblie scrie cum Dumnezeu a creat în șase zile cerurile și pământul și că în ziua a șaptea S-a odihnit, sfințind pentru totdeauna această zi. Ei s-au uitat unul la altul, apoi la ceas și mi-au explicat că s-a făcut târziu și că trebuie să plece. I-am mulțumit Domnului pentru această experiență, dându-mi seama că doctrina adventistă este autentică. Vinerea următoare am mers din nou la adventiști. După terminarea serviciului religios m-am întors acasă și, simțindu-mă puțin obosit, am încercat să adorm, dar în fața ochilor mei s-a derulat un fel de vedenie. Am văzut o baltă mare de noroi. În noroi eram eu. Încercam să ies din el, dar nu puteam. Atunci am simțit cum o persoană, pe care nu puteam s-o

văd, m-a scos din acel noroi, m-a luat de mână și m-a dus înaintea unui bărbat care stătea pe un scaun deasupra pământului, în aer, și avea veșminte albe. Atunci, acest bărbat, cu o voce calmă, mi-a zis: „Uite ce murdar ești!” Am plecat capul și m-am privit. Eram plin de noroi din cap până-n picioare. Am auzit din nou acel glas: „Ți-am scris numele Meu pe frunte, dar tu l-ai pătat. Acum du-te și spală-te”. Am deschis ochii și mă gândeam uimit: Oare ce să însemne asta? Ce înseamnă?

În Sabat, la biserică, le-am povestit fraților. După ce m-au ascultat, fratele prezbiter mi-a zis: „Mulțumește-I lui Dumnezeu că te-a scos din noroi”. Da, mulțumesc lui Dumnezeu Tatăl, prin Domnul Isus Hristos, că m-a scos din acel noroi și că mi-a arătat calea cea bună. Iată, sunt la creștină de două luni și, peste foarte puțin timp, voi fi botezat. Celor ce doresc să cunoască adevărul, le spun numai atât: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă, cine caută, găsește; și celui ce bate i se va deschide” (Matei 7,7,8).

Harul Domnului Isus Hristos să fie cu noi. Dragostea mea este cu voi toți în Hristos Isus.

Amin.

ÎNCHINARE ESENȚIALĂ

Intrebarea mea este cu privire la închinare. Care elemente sunt potrivite și care nu?

Întrebarea ta este extrem de importantă. Una dintre coordonatele principale ale misiunii noastre este să chemăm lumea să se închine lui Dumnezeu (Apoc. 14,7). Încercând să găsim câteva linii călăuzitoare relevante pentru noi astăzi, o să iau în discuție câteva aspecte ale închinării biblice și modalitățile lor de exprimare.

1. Dumnezeu este în centru.

Închinarea are la bază recunoașterea de către credincioși, atât personal, cât și colectiv, că Dumnezeu este exclusiv demn de cea mai înaltă onoare. În Biblie, Dumnezeu este singurul obiect legitim de închinare (Exod 20,2,3; Luca 24,53), pe baza puterii Sale de a răscumpăra și de a crea (Apoc. 4,11; 5,12). Închinarea este răspunsul ființei la recunoașterea maiestății, tainei și unicității lui Dumnezeu, descoperite în lucrarea Sa de creație și de răscumpărare. În lumina lui Hristos, viețile noastre își găsesc locul de origine și vibrează de fericire, de recunoștință și de teama sfântă pe care numai Dumnezeu ne-o poate inspira.

Deoarece totul din univers aparține creaturii, este inadmisibil, chiar abominabil, să-L înlocuim pe Dumnezeu – centrul închinării noastre – cu alte obiecte. Această viziune fundamentală biblică a închinării ar trebui să determine dacă o activitate este sau nu potrivită să facă parte din închinare.

2. Rolul emoțiilor. Închinarea este mai mult decât o atitudine, este și un act. Deoarece suntem ființe înzestrate cu emoții, este imposibil să separăm emoțiile de practica închinării. În acest act

sfânt, noi Îl slăvim și Îi mulțumim lui Dumnezeu (Ps. 118, 28), ne exprimăm bucuria și recunoștința prin daruri (1 Cron. 16,29) și prin cântări (Ps. 147,1). Uneori ajungem chiar să și strigăm la El, cerând eliberare, iertare și îndrumare (Ps. 139,23,24; 142), ca reacție la prezența Sa în viața noastră. Suntem tentați să folosim închinarea drept un mijloc socio-psihologic de a ne simți bine și de a fi acceptați de alții. Când facem acest lucru, noi ne-am îndepărtat, fără să ne dăm seama, de centrul și esența închinării noastre, de Creatorul și Răscumpărătorul nostru, riscând să cădem în idolatrie. Noi aducem în fața lui Dumnezeu mulțumițele noastre, nevoile, temerile și îngrijorările noastre ca să-L laudăm pentru ceea ce a făcut pentru noi și va mai face.

3. Rolul corpului. Nu putem separa exprimarea emoțiilor de corp. În închinare, venim înaintea Domnului ca ființe înzestrate cu emoții, dar și cu un trup fizic. În actul închinării, corpul nostru este mijlocul prin care ne exprimăm emoțiile. În Biblie, închinătorii își ridicau mâinile când Îi aduceau Domnului cererile lor (Ps. 141,2; 1 Tim. 2,8), se ridicau în picioare (Marcu 11,25), îngenuncheau (1 Împ. 8,54) sau se plecau cu fața la pământ (Neemia 8,6). Ei își foloseau limba și buzele pentru a cânta Domnului (Col. 3,16) și urechile pentru a asculta frumusețea sunetului scos de instrumentele muzicale (Ps. 150,3-5) și a auzi pasajele din Scriptură care se citeau (1 Tim. 4,13). Închinătorii formau procesiuni spre templu (Ps. 68,24,25), iar uneori bucuria era exprimată prin dansuri rituale (Ps. 30,11).

Gradul în care corpul este folosit pentru exprimarea emoțiilor

în cadrul închinării diferă de la o cultură la alta. Ceea ce este considerat pertinent într-o cultură poate fi foarte ofensator în altă cultură. Așadar, este necesar să avem în vedere că scopul închinării nu este acela de a stimula emoțiile și expresiile lor corporale (așa cum se întâmplă când muzica este foarte puternică) pentru a-l face pe închinător să se simtă bine. Acest lucru l-ar îndepărta pe Dumnezeu din centrul adorării noastre, înlocuindu-L cu satisfacerea nevoilor noastre emoționale și fiziologice. Implicarea moderată a emoțiilor și a corpului în cadrul actelor de închinare publică nu ar trebui să ne distragă, nici pe noi, nici pe ceilalți, de la ceea ce este probabil cel mai important – ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu și aclamarea sa.

Noi mergem la biserică să ne închinăm lui Dumnezeu, să-L slăvim, să-L adorăm, să-I mulțumim pentru toate binecuvântările Sale, să participăm la Sfânta Cină, să învățăm cum să proclamăm Evanghelia și să avem părtășie cu alți credincioși. Închinarea nu este o formă de divertisment care trebuie ajustat după gustul celor interesați de practici pe placul maselor. Muzica pe care o aducem, cântările pe care le intonăm, rugăciunile pe care le înălțăm, toate sunt slabe încercări de a-L slăvi pe Domnul și de a ne exprima dragostea și recunoștința față de Acela care a făcut atât de mult pentru noi, prin Hristos.

Angel Manuel Rodríguez

director,
Institutul de Cercetare Biblică,
Conferința Generală

Traducere: Delia Buciuman
Adventist Review,
8 mai 2003

Până la marginile... României

Ne place foarte mult să gândim marea însărcinare adresată Bisericii în termeni cât mai globaliști. Ne entuziasmează rapoartele despre marile biruințe ale Evangheliei în locurile cele mai exotice. Încă de pe vremea lui Constantin Tolici și Ilie Curmătoreanu, Africa exercită asupra noastră o fascinație irezistibilă. Mai aproape de noi, Africa începe să piardă teren în favoarea Filipinelor sau altor colțuri îndepărtate ale lumii. Este extraordinar că Dumnezeu lucrează în mod minunat în acele locuri îndepărtate ale pământului. Slavă cerului că Evanghelia se vestește cu atâta putere! Lăudat să fie Dumnezeu pentru marile biruințe ale Împărăției Sale la... capătul lumii!

Ni se pare că, atunci când se vorbește de marginile lumii, aceasta înseamnă efectiv... numai marginile. Este ca și când am mânca numai colțurile pâinilor, neatingându-ne deloc de miez. Ce se întâmplă însă cu un cuvânt mic, care este de fapt miezul acestei mari însărcinări adresate de Dumnezeu bisericii? Cuvântul la care mă gândesc este **până**. Evanghelia trebuie vestită **până**... la *marginile pământului*. Nu doar *marginile pământului* trebuie să beneficieze de această veste bună!

Ce se întâmplă însă cu... miezul? Ce se întâmplă de la noi până către marginile lumii? În

ce măsură suntem pregătiți și dispuși să mergem... cu pași mici, dar siguri, din aproape în aproape... Apropo, vă mai aduceți aminte de expresia biblică „*aproapele*” și de întrebarea tulburătoare: „*Care dintre acești trei ți se pare că a dat dovadă că este aproapele celui...?*” (Luca 10,36). Dincolo de conotația întâmplării povestite de Mântuitorul, aproapele este chiar cineva de lângă mine, este cineva care este chiar... aproape!

Am crescut în atmosfera plină de tensiune în care a fi creștin, a fi adventist însemna un stigmat. Îmi aduc aminte de zilele de luni, când eram ridicat în fața clasei și întrebare despre credința mea. Atunci fiecare adventist simțea ca o datorie să vorbească despre Dumnezeu, despre Evanghelia și despre Împărăția mult așteptată. Nu se putea merge atunci până la... marginile lumii. Nici măcar până la marginile Europei nu se putea merge! Dar conștiința acelei însărcinări veșnice era prezentă și fiecare încerca să meargă către... *aproapele*.

Astăzi drumurile spre cele patru zări sunt larg deschise, chiar până la marginile pământului. Dar mi se pare că drumul către... aproapele începe să fie uitat. De fapt, Evanghelia trebuie vestită la toată lumea, începând de aproape până... la marginile pământului. Acesta este sensul trimiterii!

Luna august propune, în calendarul bisericii noastre, două zile speciale: 2 august, zi dedicată proiectului „Un milion de misionari”, și 30 august, zi dedicată evanghelistului laic. Aceste zile figurează în calendarul bisericii cu speranța că fiecare dintre noi vom începe să mergem către marginile pământului, vestind Evanghelia. Și mai sunt puse acolo în speranța că vom face acest lucru începând cu... *aproapele*. Iar dacă ne vom opri la marginile... României și vom privi în urmă putând spune: „*Până aici ne-a ajutat Domnul*” (1 Samuel 7,12 u.p.), vom putea auzi cuvintele: „*Ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri.*” (Matei 25,21)

A fi misionar, a fi evanghelist este cea mai mare onoare care se poate face unui om. Aceasta înseamnă a lucra cot la cot cu Dumnezeu în misiunea de salvare a omenirii. Aproape sau departe, până la marginile pământului, până la marginile României sau până la marginile satului, cartierului sau... blocului unde locuiesc, trebuie să pornesc, fiindcă mie mi Se adresează Dumnezeu când spune: „*Duceți-vă!*”

Valeriu Petrescu

director, Departament Școală de Sabat/
Lucrarea Personală, Uniunea Română

Specificul românesc și Evănghelia veșnică

El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și le-a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: „Suntem din neamul Lui...” (Fapte 17,26-28)

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

Ideea de a face un studiu asupra specificului poporului nostru mă urmărește de mai bine de douăzeci de ani. Acum nu se mai poate fără el. Misiunea noastră, de a încheia lucrarea Evangheliei în spațiul românesc, ne creează obligația de a fi receptivi și atenți la trăsăturile caracteristice ale neamului nostru. În ultima vreme, glasul nostru se face din ce în ce mai auzit în viața publică românească, iar în acest context, suntem obligați să luăm aminte la ceea ce noi înșine suntem.

Spațiul și utilitatea acestui articol nu sunt cele mai nimerite pentru un studiu amplu și de mare specialitate. Aceste rânduri vor fi însă în măsură să atragă atenția la o serie de elemente ale specificului românesc, de care suntem obligați să ținem cont atunci când stăm cu Biblia deschisă înaintea oamenilor. Iar dacă aceștia sunt cumva pentru prima oară printre noi, la o adunare de vestire a Evangheliei veșnice, responsabilitatea noastră crește cu atât mai mult.

Varietate provincială

Uneori suntem confrunțați cu tensiuni inutile, izvorâte din lipsa de bunăvoință a vestitorului de a lua în calcul variația culturală, determinată de specificul local. Dacă un vorbitor de origine și educație oltenească încearcă să facă valuri la Gura

Humorului ca la Moțeței-Gară, va fi cu totul surprins că se zbate ca peștele pe uscat și că nu-i pasă nimănui, nici fraților lui de credință, darămite oaspeților prezenți. Și am spus Gura Humorului, nu Solca, unde diferența temperamentală față de lunca Dunării este chiar mai evidentă.

Cel mai ușor pentru un asemenea predicator ar fi să înceapă să le reproșeze fraților și surorilor lipsa de spirit misionar și acțiune evanghelistică. Primul lucru practic pe care un nou-venit într-o zonă pe care nu o cunoaște încă este să-și ia timp suficient să privească și să observe cum este lumea pe care vrea să o slujească. Uneori va fi nevoie de suficient de mult timp până când să înceapă să o înțeleagă. Abia atunci se poate aștepta ca ascultătorii să dea credit cuvintelor noului predicator. În timp ce în provinciile sudice ale României oamenii sunt foarte curioși față de cei nou-veniți și le acordă credit destul de repede, nu se întâmplă la fel în nordul marcat de prezența peste timp a influenței austro-ungare. Și chiar și dincolo de această influență culturală, ritmul vieții locale este destul de diferit.

O ardeleancă sosită cu trenul de noapte în București, unde nu a mai fost niciodată, stă la gura de metrou și se întreabă mirată ce nenorocire s-o

fi întâmplat care face ca toată lumea să se grăbească așa de tare. Nu este altceva decât ritmul specific bucureșteanului aflat întotdeauna în criză de timp, în coliziune cu liniștea și calmul Munților Apuseni, unde viața se derulează cu cel puțin două viteze mai încet. Nu folosește la nimic dacă ardeleanca începe să-i afurisească pe trecătorii grăbiți, care încearcă să se strecoare, nerăbdători și puși pe hartă, pe lângă desagii voluminoși care blochează accesul. Singura formulă profitabilă și pentru unii, și pentru alții este să țină pasul cu ceilalți, dacă vor să nu audă ce n-au auzit niciodată de la acești orașeni aprigi.

De multe ori, pastorul cel nou și tânăr, sosit într-un nou district, departe de casa părintească, are parte de un șoc asemănător. Soluția nu poate fi o concluzie pripită, legată de calitățile și defectele noii sale populații-gază, ci observarea binevoitoare și deschisă, până ce lucrurile încep să se lege și să capete sens. Numai când începe să înțeleagă de ce fac oamenii ceea ce fac și așa cum fac poate să se aștepte ca aceștia să și asculte ce vrea el să le spună. Este vorba de comunicare, în cele din urmă, iar pentru aceasta trebuie să înveți limba. Aceasta este mai mult decât fondul cuvintelor de bază. Ritmul și culoarea, ca să nu mai vorbim de stil, fac parte din specificul local.

Un lucru foarte important în stabilirea relațiilor eficiente între predicator și noua sa biserică este modul în care sunt satisfăcute așteptările. Fiecare provincie are așteptările ei specifice. În sud și est, oamenii se mulțumesc ca pastorul să fie credincios și bun la suflet. Dar în Banat-Crișana, s-ar putea ca aceste calități să nu fie suficiente. Acolo se așteaptă ca liderul să aibă energie și vigoare suficiente, alături de

remarcabile virtuți intelectuale. Ironia specifică locului s-ar putea să șifoneze destul de serios un proaspăt absolvent de teologie, fără suficientă prestanță și imagine publică. Iar dacă cineva trebuie să lucreze în Sălaj și nu știe care este așteptarea locului, privind ținuta morală explicită în legătură cu păzirea Sabatului, s-ar putea să asiste de pe prima bancă la serviciile divine pe care a venit să le officieze.

O altă variabilă peste care nu se poate trece prea ușor este viteza specifică de schimbare. În sud-est, oamenii sunt mai ușor de schimbat, dar acest lucru se întâmplă numai la prima vedere. În realitate, schimbarea este un proces migălos și dificil, adesea cu o mulțime de recidive și căderi. Dar, la prima vedere, în sud-est oamenii se hotărăsc mult mai repede să-și schimbe convingerile. Mai ales în est, schimbarea are un ritm alert. Oamenii se schimbă de la o zi la alta. Ștefan cel Mare a rămas în istorie pentru că a avut intuiția extrem de eficientă de a se asigura zilnic de fidelitatea oștenilor săi. Motivația sa foarte puternică a condus la strălucite victorii tocmai bazându-se pe cunoașterea foarte solidă privind ritmul schimbării la oamenii săi. El nu a făcut nici un studiu de specialitate, ci a intuit și a acționat în cunoștință de cauză. Sunt sigur că, dacă ar fi avut un batalion de ardeleni, aceștia ar fi dat bir cu fugiții dintr-o asemenea armată, nu pentru că ar fi fost lași, ci pentru că motivația lor este determinată de un ritm mult mai lent al schimbării.

Deciziile pentru botez urmează exact această dinamică a schimbării diferențiate de la o provincie la alta. În apus, deciziile sunt mai puține, dar mai stabile, în timp ce în est este invers. Rata apostaziei urmează îndeaproape același tipar. Intervențiile pastorale pot ține

cont de acest specific și pot îmbunătăți substanțial calitatea creșterii bisericii. Neștiința în acest domeniu nu numai că este păcat, dar produce pierderi greu de recuperat.

Transacționalitatea românească

Un cercetător străin, călătorind și studiind specificul nostru național, avea să noteze următoarele acum o sută de ani: „Românul este plin de trăsături moderate și contradictorii, el e critic fără realism, liric fără misticism, ambițios fără machiavelism, religios fără fanatism, iubitor de plăceri și de parale, dar și chelțuitor fără cinism. Puțin scrupulos față de principii, dar uman și sensibil, el violează morala fără brutalitate”. Interpretând aceste cuvinte, Mihai Ralea avea să comenteze astfel: „Între Occidentul care supune natura și Orientul care i se supune, românul știe să se adapteze. Nu este nimic excesiv, nimic brutal, nimic violent în firea noastră... suntem mereu disponibili... suntem ca iarba de pe pașiste. Trec mașinile și căruțele, calcă toată lumea și animalele, se așterne praful peste noi, dar noi trăim normal mai departe”.

Faptul de a fi așezați la răscruce de vânturi trebuie să fie privit ca un avantaj. Românul este mereu disponibil, nici prea receptiv la nou, nici lipsit de imaginație și creativitate. Poporul român este mai ușor de abordat decât alte popoare. Dacă ne imaginăm că diferența de creștere numerică a bisericii din țara noastră față de alte popoare este explicată doar de orientarea misionară a pastorilor, nu vrem să ținem cont de mult mai multe elemente care trebuie luate în calcul. Problematika în discuție este abia la începutul demersului. Numărul următor va găzdui continuarea.

Aventura lui Rudolf

Bonnie Walker

Cu mulți ani în urmă, în Insulele Filipine, trăia o familie de creștini. Părinții își doreau ca cei trei copii ai lor să primească o educație bună. Așa că, după ce fiecare absolvă școala elementară, era trimis la o școală cu internat.

Când Rudolf avea unsprezece ani, iar Romeo treisprezece, cei doi frați au plecat cu autobuzul spre ceea ce Rudolf numea „marea aventură”. Romeo intrase la Northeast Luzon Academy cu un an în urmă. Băieții știau că nu puteau pleca acasă – nici măcar de Crăciun – din cauza distanței prea mari.

Cei doi frați au fost repartizați să doarmă în niște paturi de campanie din casa pedagogului, întrucât acesta era unchiul lor. Casa era despărțită de dormitorul cel mare al băieților printr-un culoar strâmt și niște cotețe de găini.

– Când este Crăciunul, Romeo? l-a întrebat Rudolf într-o după-amiază.

– Peste două săptămâni, i-a răspuns Romeo. Vom rămâne în casa pedagogului numai noi și prietenul meu, Dominador. O să ne simțim tare bine. Doi băieți din clasele mari vor sta în casa directorului, unde se află și camera de gardă.

În vacanța de Crăciun, profesorii și elevii au plecat. Cei trei prieteni, cei doi băieți din clasele mari și un gardian au rămas să aibă grijă de campus.

– N-ai aflat? Rebelii fac scandal din nou, a anunțat Dominador într-o seară. Au fost în satul de după deal acum vreo două zile. Au ars casele și au furat tot ce-au vrut.

– Ei, nu trebuie să ne îngrijorăm, a spus Romeo. Gardianul are un pistol încărcat.

– Mda, dar la ce folosește un pistol cu un singur glonț? a adăugat Dominador.

Rudolf s-a speriat. Oare ce s-ar fi putut întâmpla? Era ora cinei și afară începea să se întunece. Dominador și Rudolf s-a dus la poiată și au luat trei ouă. Apoi au fiert la foc scăzut niște orez cu legume. „Îmi place. Parcă suntem oameni mari”, se gândi Rudolf. Numai de-ar fi putut uita de rebeli! Vor veni chiar până în campus?

De când fusese închis generatorul, nu mai aveau lumină, așa că băieții au aprins o lumânare și s-au așezat la masa cu farfurii aburinde.

– Asta da viață! a comentat Romeo, gustând din mâncare.

Fășș, fășș!

– Ce-ce-ce se-aude? scânci Rudolf.

– E doar vântul, îl liniști Dominador.

Fâl-fâl-fâl! Cârrr, scârț!

Romeo sări de pe scaun.

– Plecați de-aici! Vin acum gardienii să vă prindă! a strigat el la ușă.

Băieții s-au gândit că cei care încercau să intre voiau să dea spargere în casa pedagogului. S-au hotărât să se ascundă în dormitor, unde nu erau lucruri de valoare. Luând lumânarea, au pășit tiptil spre dormitor. Zgomotul s-a oprit.

Deodată, vântul a stins flacăra lumânării. Tremurând de frică, cei trei băieți s-au vârat sub un pat din cel mai îndepărtat colț al camerei și s-au rugat ca Dumnezeu să-i scape. Din când în când, auzeau din nou zgomotele acelea ciudate și credeau că hoții încearcă să taie sârma de la geam. În cele din urmă, băieții, obosiți, au adormit.

A doua zi de dimineață, când s-au trezit, au auzit iar sunetul care îi speriasă. De data aceasta li s-a părut familiar.

– Am o idee! exclamă Dominador.

A deschis ușa care dădea în hol. Atunci băieții au văzut o găină care intrase într-un loc strâmt și nu mai putea să iasă. Toată noaptea scurmase energic în podea, încercând să se întoarcă la suratele ei!

Mai târziu, băieții au fost șocați să afle că gardianul văzuse lumina de la lumânarea lor și fusese cât pe-acți să tragă singurul glonț înspre dormitorul unde credea că au intrat hoții!

– Ai vrut aventură? De ea ai avut parte, i-a spus Romeo lui Rudolf.

– Cred că mi-a ajuns pentru o vreme, a declarat Rudolf.

Traducere: Oana Pascu
Adventist Review,
20 februarie 2003

Ora familiei

Săptămâna aceasta, invită-ți familia la altar.
Pregătește un grafic și markere.

- Intitulează graficul „Aventuri cu Dumnezeu”.
- Cere-i fiecărui membru din familie să marcheze în timp ocaziile când a simțit că Dumnezeu l-a vegheat.
- Cum te-ai simți dacă nu ai putea vorbi cu Dumnezeu într-o situație îngrijorătoare? Ce crezi că fac alți oameni? Cum îi poți ajuta pe ceilalți să știe că Dumnezeu este cu ei?

Rezultatele Olimpiadei de Religie – Faza națională

Grupa I, clasele V - VII

Conferința Banat

Brezoi Samuel – 75,5p (mențiune)

Conferința Moldova

Vasilache Tiberiu – 82,5p (locul III)

Aluculesei Anca – 79p (mențiune)

Rarinca Lorena – 78p (mențiune)

Crișan Corina – 76p (mențiune)

Leuștean Roxana – 71p (mențiune)

Rarinca Ovidiu – 70,5p (mențiune)

Lupu Andreea – 70p (mențiune)

Conferința Muntenia

Mihalcea Isabela-Andreea – 88p (locul II)

Sterie Vasile – 83,5p (mențiune)

Mosmanu Lucian – 75p (mențiune)

Dragomir Sara – 74p (mențiune)

Conferința Oltenia

Udeanu Adelin – 83p (locul III)

Bancu Eunice – 71,5p (mențiune)

Conferința Transilvania de Nord

Szabó Zsuzsa – 83,5p (locul III)

Conferința Transilvania de Sud

Pop Sorin – 83p (locul III)

Todoran Semida – 73,5 (mențiune)

Grupa II, clasele VIII - X

Conferința Banat

Vieru Dorin – 92,5p (locul I)

Fara Felicia – 81p (locul III)

Stana Delia – 75p (mențiune)

Conferința Moldova

Varadi Ana – 83,5p (locul III)

Cojocariu Laura – 75,5p (mențiune)

Popescu Ramona – 70,5p (mențiune)

Condache Cătălina – 70,5p (mențiune)

Conferința Muntenia

Zlotea Cătălin – 82p (locul III)

Vasile Sorin – 82p (locul III)

Vasile Ioana – 76p (mențiune)

Conferința Oltenia

Gheorghiu Diana – 93p (locul I)

Gutcal Carmina – 87p (locul II)

Păun Octavian – 81p (locul III)

Țepuș Claudiu – 81p (locul III)

Bila Mihail – 79,5p (mențiune)

Conferința Transilvania de Nord

Chirică Raluca – 79,5 p (mențiune)

Demian Crina – 71,5 p (mențiune)

Anca Alina Ștefania – 71,5p (mențiune)

Dorgo Narcis Elise – 71,5 p (mențiune)

Grupa III, clasele XI - XII

Conferința Muntenia

Petre Carmen Alina – 85,5p (locul II)

Nicolae Rodica – 83p (locul III)

Uță Adina Raluca – 72,5p (mențiune)

Conferința Oltenia

Bancu Steliana – 83p (locul III)

Grupa IV, Grupa Preseminarială

Conferința Muntenia

Felea Sebastian – 92p (locul I)

Gheorghe Modoran

director, Departament Educație,
Uniunea Română

odihnă

Ion Barbu, pastor pensionar, a adormit în Domnul vineri, 13 iunie 2003, la vârsta de 90 de ani.

Născut la 31 octombrie 1913, în comuna Măgureni, jud. Teleorman, nutrește de timpuriu dorința de a-și dedica viața slujirii lui Dumnezeu și aproapei. Activează cu dăruire ca evanghelist cu cărți (colportor), apoi urmează cursurile Institutului Biblic, pe care-l absolvă, și este chemat în lucrarea de evanghelizare. Om temător de Dumnezeu, un caracter stabil și pe deplin consacrat lucrării lui Dumnezeu, a fost unul dintre pastorii generației de aur a slujitorilor Evangheliei, care în toate situațiile a rămas credincios lucrării chemării sale.

În octombrie 1942 se căsătorește cu Ligia Drăgușin, întemeind un plăcut cămin creștin, care i-a fost un sprijin prețios în lucrare.

Pretutindeni unde a fost chemat să lucreze, în Galați, Brăila, Râmnicul Sărat, Teleorman sau București, a fost și a rămas același om al lui Dumnezeu.

A fost un timp președinte al Conferinței Muntenia și membru al Comitetului Uniunii de Conferințe, aducându-și aportul la stabilitatea bisericii în vremuri deosebit de critice.

Înmormântarea a avut loc pe 15 iunie a.c. Familia îndurerată și un grup de surori și frați

I-au condus la locul odihnei lui temporare. Frații Adrian Bocăneanu, Teofil Petre și Dumitru Popa au rostit cuvintele de mângâiere ale Sfințelor Scripturi și ale nădejzii advente.

Într-adevăr, fericiti sunt morții care mor în Domnul!

Ioan Moldovan a încetat din viață pe 21 mai 2003, la vârsta de 90 de ani. S-a născut în anul 1913, la 7 ianuarie, în localitatea Turda, unde a locuit până și-a terminat liceul. Apoi urmează Facultatea de Medicină din București, pe care o termină cu nota maximă. Se alătură Bisericii Adventiste și încheie legământul botezului în anul 1942. Se căsătorește cu sora Gaudenția, din familia Motorca, și au doi copii, Roxana și Cornel. Ca medic, a fost și membru fondator al Institutului de Oncologie, lucrând ca cercetător științific principal, promovând cu succes cobaltoterapia. Și-a iubit familia și biserica, dar, mai mult decât orice, L-a iubit pe Hristos, în mâinile căruia și-a încredințat suflarea, cu nădejdea că-L va revedea curând.

Cu această ocazie, frații Teodor Negară și Vasile Cojea au adus un cuvânt de încurajare și mângâiere familiei îndurerate.

Serviciul divin pentru înmormântare a fost oficiat de frații Petre Teofil, președintele Conferinței Muntenia, și Vadici Tănase, pastorul comunității Labirint.

Calitatea vieții

în biserica locală **6**

O nouă viață ^{în} serviciile divine

Participarea la viața bisericii și la serviciile divine constituie mari privilegii pentru fiecare dintre noi. Împreună cu psalmistul spunem și noi: „Mă bucur când mi se zice: Haidem la Casa Domnului” (Ps. 122,1). Ellen White exclamă: „Fericiți sunt aceia care au un sanctuar, fie impunător, fie umil, într-un oraș sau în peșterile munților, într-o casuță modestă sau în pustie.”

(Mărturii, vol. 5, pag. 492). Fericirea cea mai mare este chiar prezența specială a lui Dumnezeu în locul și la timpul închinării. „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Mat. 18,20).

Cu ocazia fiecărei întâlniri pe care o are cu noi, Dumnezeu dorește să facă lucruri mari. Prin Isaia, El ne spune: „Domnul așteaptă să Se milostivească de voi” (cap. 30,18). Un sumar al binecuvântărilor pe care El dorește să ni le împărtășească prin participare la viața bisericii se găsește în primele paragrafe din capitoul privind la serviciile divine în *Manualul Bisericii*: „Oriunde un creștin se află sau participă, incluzând serviciile și adunările bisericii, se dă o mărturie a vieții sale noi în Hristos și are loc o împărtășire a darurilor sale în Duhul. Scopul serviciilor și adunărilor bisericii este de a aduce închinare lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa creatoare și pentru toate beneficiile mântuirii Sale, de a înțelege Cuvântul Său, învățăturile Sale și planurile Sale, de a avea părtășie unii cu alții în credință și iubire, de a mărturisi despre credința personală în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos pe cruce și de a învăța cum să împlinim însărcinarea Evangheliei de a face ucenici în toată lumea (Matei 28,19-20).” (ediția 2002, pag. 74). Aceasta este o listă cu adevărat impresionantă! Cum se pot realiza toate aceste scopuri?

Hotărâre și perseverență

În nici un caz aceste obiective vaste și profunde nu se ating de la sine. Ele trebuie să fie permanent în atenția conducerii bisericii și a pastorului. Viața bisericii să fie examinată periodic potrivit parametrilor arătați mai sus: mărturia vieții noi în Hristos, împărtășirea darurilor Duhului care au fost încredințate participanților, închinarea adusă lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa creatoare și mântuitoare, înțelegerea Cuvântului, părtășia în credință și iubire, mărturisirea credinței în jertfa Domnului Hristos și instruirea pentru misiune. Mai trebuie să spunem că simpla parcurgere a programelor bisericii nu asigură atingerea acestor scopuri? Dacă nu urmărim cu seriozitate și râvnă ca voia lui Dumnezeu să se împlinească prin serviciile și adunările bisericii, s-ar putea ca Dumnezeu să ne spună din nou, așa cum a făcut-o în vechime: „Nu vreau... Sabate și adunări de sărbătoare... Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi” (Is. 1,13.14).

Curaj și creativitate

În multe dintre bisericile noastre există resursele necesare pentru ca serviciile și adunările să fie ceea ce Domnul dorește – manifestări pline de bucurie ale credinței și iubirii, ocazii de creștere și mărturie. Sunt persoane care pot să dea mărturie de lucrarea lui Dumnezeu în viața lor. Sunt copii care să laude pe Dumnezeul creator, sunt tineri care să învieze adunările, sunt membri noi ale căror talente și competențe, convertite, aduc o viață nouă. Dar acestora trebuie să li se dea un loc și un timp și să nu se aștepte până când bucuria și

prospețimea se ofilesc. O comisie de închinare are tocmai această misiune – să ajute ca fiecare membru al bisericii să își împlinească partea.

Sunt oferte valoroase din partea conferințelor, uniunii și Conferinței Generale. Am amintit cu o lună în urmă de transmisiile de vineri seara prin rețeaua adventistă de televiziune. În afară de buletinul de știri din lumea adventistă, în fiecare ocazie este o predică a celor mai dăruți vorbitori din biserică. În perioada aceasta, se transmite o serie de șapte predici extraordinare ale fr. Dwight Nelson, de la biserica Universității Andrews. Pornind de la îndemnul apostolului: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă” (1 Pet. 3,15), fr. Nelson dezvoltă în șapte predici tot atâtea motive cuceritoare pentru care împărtășim credința adventistă. De ce să nu le folosim? O, pentru că nu știm când să le proiectăm, pentru că avem serviciul divin obișnuit, pentru că... nu îndrăznim să facem altfel! Vă încurajez să fiți mai curajoși! Nu este vorba de schimbări cu orice preț, dar nici de păstrarea cu orice preț a unor tipare. Pentru ce facem ceea ce facem? Care sunt rezultatele? Dacă putem să servim mai bine biserica, de ce să nu o facem?

Încă un exemplu. Timp de un trimestru am studiat subiectul fascinant al iertării. Școala de

Sabat ne-a oferit acest privilegiu. Dincolo de o înțelegere mentală mai bună a subiectului, ce s-a întâmplat la nivelul vieții de biserică? Câte cereri și oferte de iertare în plus? Câte răni vindecate în familii? Pentru ca aceste lucruri să aibă loc, este nevoie de ceva mai mult decât studiu. Trebuie eliberată creativitatea, pentru un serviciu de rugăciune special pentru mărturisire și iertare, pentru o ceremonie de ardere a supărărilor și resentimentelor. Putem planta un pom al iertării, pe care îl vom îngriji cu drag. Putem învăța o cântare a împăcării. Putem vizita țărmul mării și arunca păcatele în adânc. Putem pregăti o masă a reconcilierii. Putem desemna un loc din biserică sau din curte drept sediul păcii. Întrebați-i pe tinerii și copiii din biserică și veți avea un potop de idei.

Să eliberăm creativitatea. Serviciile și adunările bisericii au nevoie de sevă proaspătă.

REALITATEA

VIAȚA LA SUPERLATIV

TRĂIEȘTE LA SUPERLATIV
CU HOPE MEDIA ȘI
REALITATEA TV

HOPE
media
Centrul Media Adver

DUMINICA, ORA 10:00

APROAPE ACASA

BULETIN DE ȘTIRI AL UNIUNII ROMÂNE

ATN
TRANSMISIE PRIN SATELIT

SCHIMBĂRILE COORDONATELOR
TEHNICE ALE SATELITULUI
VOR FI TRANSMISE PRIN BULETINUL
SĂPTĂMÂNAL INFO AZS

VINERI, ORA 20:00